

Badminton

Officielt organ for Dansk Badminton Forbund

- med **BRITGOODS**
ketchere fra

har de danske spillere igen vundet berømmelse.
Topspillerne forstår at værdsætte
vore turnerings-ketcheres helt perfekte
ensartede opstrengning med de
verdenskendte amerikanske
VICTOR-tarmstreng.

LERCHE SPORT
NØRREGADE 36
(Nærmest Nørrevold)
TLF. C. 14149

★ Britgoods **GOLDEN-PLY** og **STEELFIGHTER** er topspillernes ønskeketchere.

Begge modeller kendetegnes af høj kvalitet og enestående balance.

★ Lad os vise Dem vort meget store udvalg af ketchere i verdensklasse, alle opstrengt på vor store, dobbeltvirkende, engelske strengemaskine. Vi opstrenger Deres ketcher, medens De venter.

STREJFLYS FRA MALAYA

Fødselsdag

Sir George Thomas fejrede sin 74 års fødselsdag den 14. juni om bord på M/S „Corfu“ på vej hjem fra Malaya.

Ken mindes

Alle badmintonspilleres ven, Ken Davidson, blev mindet ved et minuts stilhed før påbegyndelsen af Thomas Cup matcherne i Singapore.

Ring hjem

Forskellen mellem dansk og malayisk tid afstedkom, at vore spillere fik sig en lille latter, da de modtog DBF's lykønskningstelegram efter sejren over Indien. Hør engang hvordan.

Andendagens kampe mod Indien begyndte kl. 20,00 (malayisk tid), men telegrammet var stemplet afsendt fra København kl. 19,21 (dansk tid), altså tilsyneladende 39 minutter før kampene i det hele taget var begyndt, hvilket fik en af vore spillere til at udbryde: „Jåmen, så kunne vi jo blot have ringet hjem og spurgt, hvem der havde vundet“.

Bryllup i Penang

DBF's formand og frue modtog fornylig fra begge forældres side en højtidelig indbydelse (både på kinesisk og engelsk) til lille Amy Choong (Eddy og David Choong's kusine) og Johnny Heah's bryllup i Penang den 17. juli.

Desværre måtte man på grund af „visse årsager“ afslå indbydelsen.

Amy blev sidste vinter færdig med sit jurastudium i London, hvorimod Johnny endnu ikke er færdig med sin uddannelse.

Danske venner ønsker det afholdte unge par hjertelig til lykke.

Mere koncentration

Blandt de mange telegrammer, der indløb hertil under danskernes ophold i Malaya, fortalte et, at:

Præsidenten for Det internationale Badminton Forbund, Sir George Thomas, har udepeget matchen mellem Finn Kobberø og inderen Nandu Natekar som den bedste i de netop afviklede semifinaler og finaler i turneringen.

Sir George udtalte, at denne kamp ikke på noget tidspunkt var ensidet. Han fandt, at det var den mest spændende i hele serien. Kampen

mellem Kobberø og Natekar gik over tre sæt, inden danskeren tog sejren hjem 8-15, 15-6, 15-10.

Som næstbedste kamp har Sir George valgt matchen mellem Jørn Skaarup og Eddie Choong. Malayen vandt med kun to sæt, men danskeren gav ham fuldt op at bestille, inden han kunne hjemføre sidste og afgørende point.

Den malayiske double-kombination, Ong Poh Lim og Ooi Teik Hock, er udtaget som verdens bedste par gennem tiderne.

Samtidig erklærer Sir George, at Hammergaard Hansen i øjeblikket har den hårdeste smash, og at Finn Kobberø ikke vil blive den helt store spiller, før han bliver i stand til at koncentrere sig fuldtud og spille på fuld kraft en hel match igennem.

Den bedste

Under et interview i Singapore udtalte Sir George Thomas, at amerikaneren Dave Freeman uden tvivl var den bedste spiller, der efter krigen havde vist sig på en badmintonbane. Men det britiske es, G. A. Sautter, der var aktiv i årene umiddelbart forinden krigen, ville have slået ham, sluttede Sir George.

G. A. Sautter var All Englandmester i single i 1911, 1913, 1914, i herre double i 1922 og i mixed double i 1910 og 1913.

Sorg

Ved at gennemlæse de aviser, som danskerne bragte med hjem fra Singapore, synes det at fremgå, at Indien var den af de gæstende nationer, der „stod skarpest i lakken“ hos den malayiske presse. Ganske vist fik såvel Australien, Indien, U. S. A. og Danmark den hyldest, der tilkom dem, men vi er tilbøjelige til at sige, at de malayiske aviser sørgede sammen med det indiske hold, da matchen Indien—Danmark var færdigspillet.

Ikke pænt sagt

Om kampen mellem Ong Poh Lim & Ooi Teik Hock mod Finn Kobberø & Jørn Hammergaard Hansen skriver en malayisk sportsredaktør, at malayerne nedspillede Danmarks All Englandmestre, så disse undertiden kom til at se ud som All England JUNIORMestre.

Lampefeber

I et „Post-Mortem“ efter matchen Indien—Danmark skriver en malay, at Indien kunne have vundet matchen og dermed retten til at udfordre Malaya, men tre hovedfaktorer berøvede Indien denne chance, nemlig dårlig fighting spirit, mangel på erfaring fra internationale turneringer og en frygtelig plage, der sædvanligvis går under navnet „lampefeber“.

Telegrafene tikkede

Vi herhjemme var ikke ene om at sidde med hovedet ind i radioen for at følge vore spilleres med- og modgang under de store træfninger ude i Malaya. At DBF telegraferede sine lykønskninger ud til spillerne er en selvfølge, men også andre steder fra indløb der telegrafiske hilsener.

Fra Penang: „Well done. Vi er ellevilde. Ungkarlene, Østasiatisk Kompagni“.

Fra København: „Vi er glade og stolte, held og lykke fremover. Leo Frederiksen, Dansk Idræts-Forbund“.

Fra Hongkong: „Good luck og bedste hilsener til alle. Vibeke og Søren Hansen (Ø. K.)“.

Fra København: „Følger spændt kampene, glædes over indsatsen. Good luck. Britgoods“.

Fra Penang: (en meget stor og smuk blomsterdekoration med hilsen): „Good luck and best wishes for to-night. Jørgen Færch“.

Fra København: „Hvor er det dejligt at høre om alle de flotte resultater Deres drenge hidtil har opnået derude. Vi glæder os alle meget over det. Knud Tønsberg, Dantourist“.

Verdensmesterskaber

Den store udenlandske deltagelse i dette års åbne, malayiske mesterskaber, har givet arrangørerne blod på tanden. Fra nu af — siger det malayiske badminton forbunds præsident, Heah Joo Seang — må vi have de bedste spillere fra hele verden til at deltage i vore mesterskaber hvert år.

Ja, man går så langt i betragtningerne, at man spekulerer på at få mesterskaberne ophøjet til verdensmesterskaber. Men hvad siger All-England til det?

Redaktion:

Knud Lunøe (ansvarshavende),
P. Andersensvej 3, København F.
Telf. Gothåb 1952y (efter kl. 17)
Giro 28677

Ib Larsen,
Borgbjergsvej 45, København SV.
Telf. Eva 6720 (bedst kl. 18—19)

✧

**Abonnementstegning,
annoncetegning og
ekspedition:**

Ib Larsen.

✧

Badminton udkommer een gang i
august, september, april og maj
— og to gange i oktober, novem-
ber, december, januar, februar og
marts.

✧

Arsabonnement kr. 8,00
16 numre

✧

Eftertryk kun tilladt med
kildeangivelse

✧

Tryk:
Folketidendes Bogtrykkeri,
Ringsted

✧

Faste medarbejdere:

Erik Bodin Hansen, Jylland, Egon
Jørgensen, København, Poul Pe-
dersen, Fyn, Arne Bruun, Sjæl-
land, og N. P. Andersen, Born-
holm.

✧

Medarbejdere ved dette nummer:

Jørgen Hammergaard Hansen,
Richard Heilbo,
Ole Jensen,
Ole Mertz.

✧

Indhold:	Side
Det, der gik forud	4
Rejsen til „The Far East“	5
Indien—U.S.A.	14
Cup holdet takker	16
Australien—Danmark	18
Indien—Danmark	19
Malaya—Danmark	21
Malayske mesterskaber	24
Strejflys fra Malaya	27
Efterdønninger	30
I. B. F.	32

Sir George Thomas, Bart.
The Founder President of The Inter-
national Badminton Federation.

J. Plunkett Dillon,
The President of The International
Badminton Federation.

(Læs side 32)

Det, der gik forud -

Ved en frokost, der afholdtes i forbindelse med DBF's bestyrelsesmøde søndag den 26. juni i Tivoli, og til hvilken var indbudt det ca. en uge før fra det fjerne Østen hjemvendte Thomas Cup-hold samt deres instruktører og trænere, aflagde spilleudvalgsformanden, **Richard Heilbo**, der var holdleder på rejsen, en foreløbig rapport om denne.

Som indledning fandt Heilbo det naturligt ganske kort at erindre lidt af det, der gik forud, og som skabte grundlaget for den danske succes i Thomas Cup-turneringen 1954/55 og for det eventyrlige, som holdet og han skulle opleve.

Heilbo udtalte videre:

„Allerede i august måned 1954 — altså for næsten et år siden — påbegyndtes i Vejle træning og udvælgelse af spillere med henblik på kampene om Thomas Cup.

Dette arbejde begyndte med deltagelse af et ret stort antal spillere under ledelse af en række af dansk badmintons bedste sportslige ledere.

Der fortsattes gennem hele sæsonen, mod hvis slutning arbejdet koncentreredes om et snævrere antal spillere med stadig voksende intensivering af træningen.

Det var et godt arbejde, der i denne periode udførtes af spillerne, men det var så sandelig også et godt og påskønnelsesværdigt arbejde, der blev udført af de pågældende ledere, som uden udsigt til anden belønning end eventuel tilfredshed ved opnåelse af gode resultater for dansk badminton, ofrede aften efter aften af deres fritid.

Fra samtaler med spillerne under vor lange rejse ved jeg, at jeg er i overensstemmelse med holdet, når jeg på dettes og egne vegne bringer en oprigtig tak til d'hr. **Laurits Hansen**, **Robert Møller**, **Svend Kobberø** og **Chr. W. Petersen**, der har udført et strålende og for vor sportslige succes meget betydningsfuldt leder- og instruktørarbejde, ligesom vi med tak også erindre den indsats, som d'hr. **Hans Hansen** og **Svend Aage Thomsen** gjorde under opholdet i Vejle med henblik på at bringe vore spillere i finest mulige form.

Ved kampe mod Wales (9—0), Irland (9—0) og Sverige (8—1) placerede danske badmintonspillere **Danmark** som en klar vinder af den europæiske zone med ret til at møde de øvrige zonevindere i kampe om retten til at udfordre mesternationalen

Malaya. Foruden de seks spillere, der kom med på holdet i slutkampene, erindrer vi med skyldig honnør, at der i de inter-europæiske kampe har deltaget yderligere 2 spillere, nemlig **Palle Granlund** og **Poul Erik Nielsen**, begge af ABC.

Da kampene i europazonen var vel overstået, traf DBF's forretningsudvalg med ansvar overfor DBF's bestyrelse den tapre beslutning, at dansk badminton skulle fortsætte i turneringen uanset de store omkostninger, der var forbundet med den lange rejse, og uanset, at man faktisk skulle „gå tigtergang“ for at fremskaffe de nødvendige pengemidler.

Til gennemførelse af denne beslutning trådte endnu et hold i virksomhed; det bestod af vor højtærede formand, **N. P. Kristensen**, og vor højtærede næstformand, **Eduard Christensen**, der ligesom i 1952 påtog sig den vanskelige opgave at få pengestærke institutioner og myndigheder til at tro på og forstå, at de danske badmintonspillere virkelig var så gode, at de var en så stor økonomisk risiko værdige.

Når jeg under rejsen er kommet til at nævne overfor spillerne også dette

Maskinen gik til Tokio, men spillerne havde løst en omstigning til Singapore. Fra venstre: **Richard Heilbo**, **Finn Kobberø**, **Jørn Skaarup**, **Jørgen Hammergaard Hansen**, **Ole Jensen**, **Ole Mertz** og **Ove Eilertsen** entrer flyveren, der førte dem den lange vej ud til det fjerne Østen. (Fot. Ekstrabladet).

så absolut nødvendige og krævende forarbejde, har jeg haft den glæde at finde virkelig forståelse heraf, og jeg kan derfor med fuld ret på holdets og egne vegne udtale en hjertelig og oprigtig tak til d'hr. formanden og næstformanden for deres andel i, at rejsen blev muliggjort. Til dem, der ydede hjælpen, vil der sikkert gå en

tak fra forbundet, og i den tak er holdet og dets leder af hjerte med.

Sluttelig takker vi formanden for de gode råd, som han gav os med på rejsen, og for de fine og meget nyttige introduktionsbreve, som han med basis i sin erfaring som leder i 1952, i stort tal sendte ud til sine danske og malayiske venner i Østen".

☆

Thomas Cup-holdet og dets leders hyldest til ledere og trænere giver et godt og rigtigt indtryk af, hvor mange gode kræfter, der skal forenes i et harmonisk samarbejde, hvis gennemførelsen af en stor opgave skal lykkes.

Red.

Rejsen til „THE FAR EAST“

Søndag den 15. maj 1955 kl. 14,10 oprandt det med så store forventninger imødesete øjeblik, hvor det danske Thomas Cup-hold med **Scandinavian Airlines System's (SAS)** store komfortable DC-6 maskine startede sin spændende rejse ud til fjerne østlige lande for som vinder af europazonen at prøve styrke med alle de øvrige verdensdeles bedste badmintonspillere.

Efter hele det forudgående store trænings- og tilrettelægningsarbejde tegnede rejsen til at skulle blive en succes både i idrætslig og turistmæssig henseende; og den blev det.

En stor skare af badmintonvenner, slægtninge og andre pårørende af holdet gav møde i Dagmarhus og i Kastrup lufthavn for at ønske os lykke på rejsen. Det gjorde afrejsen festlig og opmuntrende for os.

Kastrup—Bangkok

Flyverejsen fra København til Singapore skulle foregå uden overnatning på jorden med forholdsvis få mellemlandinger, nemlig i **Düsseldorf, Geneve, Rom, Cairo, Karachi og Bangkok**. Da opholdene hvert sted var korte, og vi ikke kunne forlade lufthavnene, måtte vi nøjes med gennem livet i disse at indsnuse et lille indtryk af vedkommende by og lands ejendommeligheder.

Opstigningen fra Geneve, der ligger vidunderligt smukt i en dal omgivet af høje bjerge, var nok et af de mest storladne og skønne afsnit af flyverejsen. Flyvemaskinen måtte her cirkle dalen flere gange rundt for at komme op i tilstrækkelig højde (5—6.000 m) til at nå over alpe-toppene, hvorefter kursen sattes imod Rom. Længe fløj vi her i forholdsvis lav højde over de snedækte bjergtoppe med kig ned i dybe dale. Det var simpelthen storslået smukt.

Vi, der måtte blive hjemme, medens det danske Thomas Cup hold boltrede sig i oplevelser og eventyr ude i det fjerne Østen, har hidtil kun — gennem pressen — hørt om holdets bedrifter på banerne.

Her fortæller holdlederen, kaptajn Richard Heilbo, om alle de hændelser, spillerne og dets leder iøvrigt kom ud for.

Ægypten

Fra Rom gik turen til Cairo, men da den ca. 7 timer lange flyvning skete om natten, fik vi ikke på turen nogen udsigt til de kendte italienske steder, vi passerede. I Cairo, hvortil vi efter at have passeret over Alexandria ankom den 16. maj sammen med den gryende dag, kl. 6 morgen, fik vi det første indtryk af det helt fremmedartede og af den varme, som vi i voksende grad måtte vænne os til på resten af vor færd. I Cairos lufthavn, hvor morgenmaden serveredes os af orientalsk klædte ægyptere, begyndte spillerne allerede så småt deres indkøb af gaver til dem derhjemme (farvede marokkaniske puder eller skamler m. m.).

Pakistan

Fra Cairo fløj vi i eet stræk til Karachi i Pakistan. Flyvetiden var ca. 8½ time. På vejen passerede vi i klart vejr forbi den sydlige indgang til Suezkanalen. Maskinens fører gjorde os gennem højttaleren opmærksom på øen **Bahrein**, der ligger i den persiske bugt og på hvilken der under dansk ledelse (professor Glob fra Århus' universitet) foregår udgravninger af ældgamle gravpladser og templer. Iøvrigt foregik flyvningen i så stor højde, at det ikke var muligt at skelne enkeltheder.

I Karachi, hvortil vi ankom den

16. maj kl. ca. 18 (lokal tid), mødte vi den helt store varme. Vi havde den glæde at hilse på vor tidligere Thomas Cup-spiller, **Knud Christensen**, der i en årrække har været tjenstgørende i UNICEF med fast bopæl i Karachi. Knud så strålende ud (solbrunet og i skinnende hvidt). Desværre var fru **Tove** ikke med ham i lufthavnen. Knud bad os hilse alle gode badmintonvenner, hvor vi kom frem. Det være hermed gjort.

Uvej

Efter en times ophold, ved mørkets frembrud, fløj vi fra Karachi, og det gik nu ud på den sidste etape med **SAS** til **Bangkok** i eet stræk med ca. 9½ times flyvetid. Straks efter starten blev det meddelt i højttaleren, at vi ud på natten over hollandsk Indien kunne vente at møde lidt uvej. Spøddommen slog til, vi blev beordret til at tage sikkerhedsbæltene på, da vi kom ind i et tordenvejr med imponerende lyn og nogle slemme duvninger og bump i maskinen. Ingen var luftsyge, og det var egentlig mærkværdigt, så roligt alle passagerer tog den spændende situation.

Thailand

Uvejret varede dog ikke så længe, og i fint vejr landede vi tidligt om morgenen den 17. maj i **Bangkok**, hvor vi blev modtaget af **SAS'** repræsentant, hr. **Knudsen**, der sørgede for vor bispising i den store, flotte lufthavns restaurant og iøvrigt hjalp os med omladning af os selv og vor bagage til **British Overseas Airlines Company (BOAC)**, der skulle føre os videre til Singapore.

Under opholdet i **Bangkok** mødte vi repræsentanter for **The Badminton Association of Thailand (BAT)**, med hvem vi aftalte match på tilbagevejen fra Malaya.

Mens SAS-maskinen fortsatte sin rejse til Tokio, tog vi ud på en ca. 3½ times flyvetur med BOAC's 2-motorede maskine, i hvilke forholdene var aldeles upåklagelige, til Singapore, hvor vi landede på Kallang Airport den 17. maj kl. ca. 15 (lokal tid).

Malaya

I Singapore fik vi en i dobbelt forstand varm modtagelse. Vor påklædning, som i Danmark måtte betegnes som meget let, var alt for varm i den stærkt strålende sol. Lidt trætte var vi efter den omkring 44 timer lange rejse uden hvile i rigtig seng.

Men trætheden afbødedes meget ved den store venlighed og hjælpsomhed, hvormed vi blev modtaget af de mange venner, der havde indfundet sig for at byde os velkommen.

Den første, der tog sig af os, var SAS' repræsentant, hr. John Høyer, som var noget af det mest hjælpsomme for os under hele vort ophold i Singapore. Fra Østasiatisk Kompagni (Ø. K.) mødte hr. J. Reinholdt Nielsen m. fl. for at tage imod os og meddele, at vi kunne regne med hjælp og støtte fra selskabet og dets personels side under vort ophold i byen. Det blev indledningen til bekendtskab, — ja, venskab, med en stor kreds af danske, som alle gjorde langt mere, end man havde kunnet forestille sig, for at vi skulle befinde os godt under de fremmede forhold.

The Badminton Association of Malaya (BAM) var repræsenteret ved modtagelsen af os ved præsidenten, Mr. Heah Joo Seang og modtagelseskomitéens formand, Mr. Loke Wan Tho samt flere af lederne, som alle bød os hjerteligt velkommen og

lyner meget på de egne, men man vænner sig til dette også. lovede at være os til hjælp og støtte på alle ønskelige måder.

Det samme gjorde vore gamle venner, Mr. Lim Chuan Geok (lederen af det malayiske hold i 1949 og 1952), championspilleren Mr. Wong Peng Soon m. fl. spillere, der også havde givet møde ved vor ankomst.

Videre var der et stort antal preserepræsentanter og fotografer.

Alt i alt en modtagelse af dimensioner, vi ikke er vant til, og af en

Richard Heilbo

venlighed, som gjorde, at vi straks følte os „hjemme“.

Sea View

Fra lufthavnen blev vi kørt til Sea View Hotel, som i de følgende 3 uger var et dejligt opholdssted for os. Hotellet ligner i sin skinnende hvidhed og smukke beliggenhed et godt

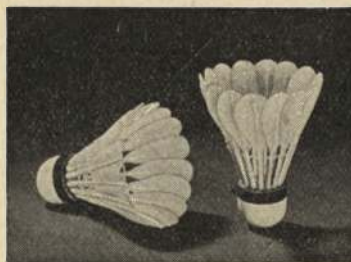
stykke borte fra Singapores tætte bebyggelse i et skønt kvarter med flotte huse og villaer nærmest vort „Bellevue“ i Klampenborg. Blot er det meget større. Værelserne var store og vel møblerede, således at der rigeligt var plads til to på hvert. De vendte alle ud til rheden med en vid udsigt over vandet til nære og fjernere liggende øer, og på rheden var der livlig skibsfart med både orlogs- og handelsfartøjer af alle størrelser og arter. Om morgenen hørte man sang og råb fra de indfødte fiskere som var ude at røgte deres fiskeresskaber tæt ved stranden.

Sengene var store og gode, redt op med skinnende rene, hvide lagener på flad og hård — i den herskende varme behagelig — madras samt et tyndt tæppe med hvidt overlagen. Over hver seng var der anbragt moskitonet, der om aftenen blev foldet ud på sit ophængningsapparat til værn for den sovende mod insekter, som dog slet ikke var særligt generende. Egentlig var det ikke absolut nødvendigt med disse net, og mange gæster ønskede ikke at bruge dem, men de fleste af vort hold følte sig bedst tilpas med nettene over sig.

Værelserne var delt i et egentligt soverum og en dagligstuelignende, lukket veranda ud til haven og vandet med vinduer og skodder, der som oftest stod åbne hele døgnet, men kunne og skulle lukkes, når der var optræk til de tropiske tordenvejr, af hvilke vi oplevede et par stykker. Det

Stadig flere spiller med

DE LUXE
DOBBELTBINDING

ARISTO
ENKELTBINDING

BOLDENE MED DET RØDE BÅND

Videre var der til hvert værelse et stort og probert badeværelse med kar og bruser og et væld af dejligt rene håndklæder hver dag.

Hotelordenen var nærmest efter engelsk mønster, selv om alt personel var indfødte, bortset fra enkelte af de ledende. Maden var god europæisk og dejlig afvekslende. Den almindelige service var fin i alle henseender, alle var flinke og hjælpsomme, lige fra hotellets manager til den lille hvid-uniformerede piccolo, **Fu**.

Man vil forstå, at vi følte os godt tilpas ved at bo på et så strålende sted, og jeg har fortalt alle disse enkeltheder af to grunde, nemlig fordi der for os „almindelige“ mennesker var lidt af eventyret over det hele, og ikke mindst, fordi vi alle følte, hvor stor betydning netop et sådant ophold har for et hold idrætsudøvere, der kommer fra vorte kølige og mere tørre klima og i løbet af kort tid skal vænne sig til et meget varmt og fugtigt tropeklima.

Efter at have pakket ud og hængt (lagt) vort tøj i de rummelige skabe og skuffer samt lokaliseret os i hotellet og dets omgivelser, lagde vi plan for anvendelsen af de 10 dage, der var til rådighed, inden vi den 27. maj skulle stille op til matchen mod Australien. Vi besluttede at anvende tiden til et par timers træning hver dag samt en passende blanding af efterkommelse af en lang række invitationer, der var kommet, eller som vi vidste ville komme, ture ind til byen for at se på alle dens herligheder af folkeliv, bygninger m. m., „shopping“, biografbesøg og sidst, men ikke mindst, roligt dagligliv på hotellet med lidt bridge på værelserne, god mad og drikke, hvile og søvn.

Træningen

Ved ankomsten til Singapore havde hver af holdets deltagere modtaget et informationsskema, som var udarbejdet af **BAM's** modtagelseskommité og gav alle de fremmede hold en god orientering om en række forhold, de burde kende. Endvidere var der et særligt skema, i hvilket der anvises holdene tider til træning i **Singapore Badminton Stadium** på Guillemard Road, hvor kampene skulle finde sted.

Træningsskemaet var egentlig det eneste, der beredte os en skuffelse, idet man kun havde afsat dagtimer

Arm i arm gennem byens aften,
her går vi ind.

Tjener!

Kaffe til to
— og en bakke med flasker

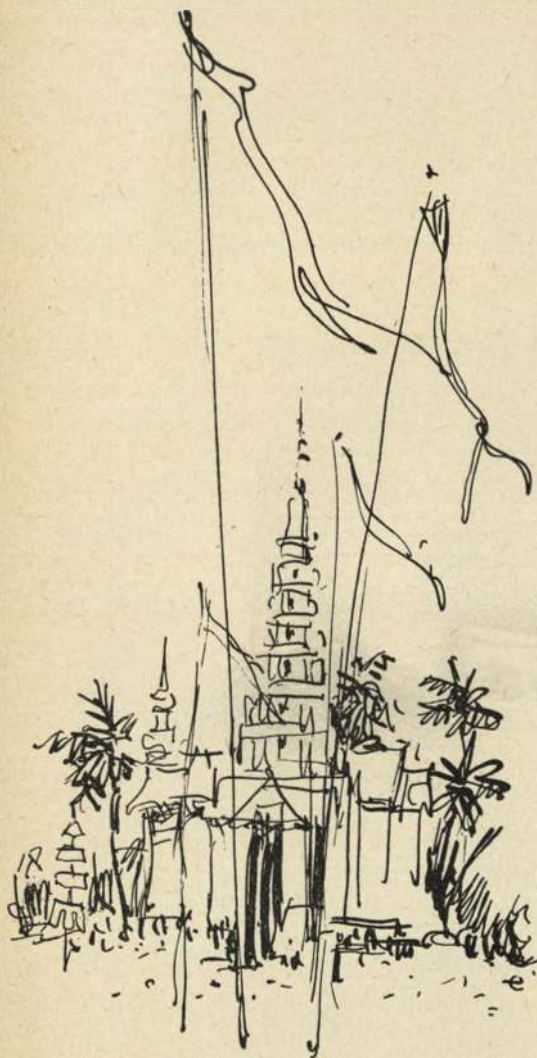
12a

til det danske hold, medens alle øvrige hold havde fået også mindst een aftentime, der jo er den køligste tid og sammenfaldende med klokkeslettet for kampene. Malayerne havde sat sig på ikke mindre end 4 (fire) aftener. En henvendelse til modtagelseskommitéen om sagen bragte dog straks orden i denne, og vi fik tildelt een aften, hvormed vi var tilfredse.

Den daglige træning startede med, at spillerne blot gik på banen og rørte sig lidt uden at spille særligt til, og gradvis blev så tempoet sat op for til slut at spille enkelte sæt eller hele kampe med pointstilling. Træningen overværedes hver dag af pressfolk og ikke så få tilskuere, som

altså her tog sig en gratis fornøjelse. Både presse og tilskuere var i begyndelsen lidt skuffede over de danske spillere, som de ikke syntes viste et spil, der var noget særligt, men efterhånden som træningen skred frem blev bedømmelsen af det danske spil mere respektfuld.

Mens de øvrige hold trænede for lukkede døre, fandt vi ingen anledning til at gøre dette, idet vi var klar over, at vore kommende modstandere — bortset fra australierne — ville få lejlighed til at se vort hold i kamp, inden de skulle møde os. Den samme chance havde vi til at studere inderne og amerikanerne, der skulle spille den allerførste match i Singapore.

Det var mærkbart, at spillerne dag for dag blev bedre i stand til at „tage varmen“ og spille uden at blive udmattet, og det viste sig at være en rigtig foranstaltning at sende holdet af sted, så det havde omkring 10 dage til at akklimatisere sig inden den første match.

Change Alley

Det er vanskeligt i alle enkeltheder at beskrive livet, som det formede sig for os, men det skal lige nævnes, at der næsten ikke gik en dag, uden at en eller anden blev interviewet af pressen, som bragte lange omtaler af træningen ledsaget af billeder, der blev taget under denne; autografjægere af alle aldre og begge køn hjem-søgte holdet både i hallen og på hotellet, kort sagt, alle interesserede sig for og talte om badminton, og hvor vi kom hen, vistes der os opmærksomhed, ja, selv de handlende påstod, at de solgte deres varer til os til

„special price for the Danish Thomas Cuppers“.

En af de store fornøjelser ved vor færd i byen var „shopping“, der var en hel sport. Faste priser, som vi kender herhjemme, fandtes kun få steder, og man burde altid tinge om priserne, som det i mange tilfælde lykkedes at få ned til det halve af, hvad der først forlangtes. Jeg griber mig selv i at længes tilbage til **Change Alley** — en smal smøge, hvor butikkerne ligger så tæt, at man engang imellem undres over, at de handlende selv kan finde skellene mellem deres områder. Her handles der med alle de ting, som man har lyst til at tage med hjem; her møder man mennesker af alle slags, og man skal i trængslen passe godt på sig selv og vel også på sine ejendele, men flinke handlende har vi så sandelig også truffet på i denne livlige og morsomme handelssmøge.

Selvfølgelig findes der i en by som Singapore store moderne handelshuse med airkonditionerede salgsafdelinger og restaurationer med faste priser og fine varer. Vi var også i disse huse, men „sporten“ fandt vi i at handle i **Change Alley** og lignende steder, og godt var det, at vore malayiske og danske venner ofte ledsagede os, når vi skulle købe et eller andet, hvor der krævedes særligt kendskab til varer og priser.

Herreliv

Med længsel efter at opleve det igen og med taknemlighed tænker vi tilbage på, hvad vore venner — såvel de mange danske Ø. K.-folk og andre danske, som vore malayiske venner — gjorde for os. Vi blev inviteret til middage og andre selskabeligheder i så stort tal, at vi dårligt kunne nå det hele, og alle steder vistes der os en gæstfrihed, som var helt enestående. Det drejer sig om mange mennesker, både ungkarle og gifte med deres fruer og børn, så det vil ikke være muligt her at nævne hver enkelt, men vi husker dem og håber på ved lejlighed at kunne få lov til at yde lidt gengæld.

Vi fik også tid til en interessant og fornøjelig udflugt, som vi af Ø. K. blev inviteret på til en gummiplantage, **Mount Austin (Johore) Rubber Estates, Johore Bahru**, hvor vi havde lejlighed til at se hele den industrielle virksomhed og det store areal med gummitræerne, hvoraf „mælken“ tap-

pes. Vi besøgte med stor interesse de indfødte arbejderes boliger, og har en masse billeder med hjem derfra, der viser — foruden en række dejlige indiske småbørn —, hvad der bliver gjort for at forbedre kårene for arbejderne. Selvfølgelig blev vi også her gæstfrit behandlet i manageren, hr. **O. V. Hansen** og assistenterne, d'hr. **K. O. Rasmussen** og **Alexander Hansens** smukke boliger.

Spillerne måtte af forsigtighedsgrunde afholde sig fra at prøve for meget af den specielle kinesiske kost, men personlig kunne jeg her løbe en risiko, hvad der gjorde, at jeg efterkom invitation til sammen med Mr. **Lim Chuan Geoks** datter, Miss **Lillian** og hendes forlovede, Mr. **Koh Kim Cheng**, i sidstnævntes vogn at køre ud til breakfast i et par rigtige kineserrestauranter; den ene gang vovede jeg at tage **Finn Kobberø** med. Det var både interessant og fornøjeligt at modtage disse indtryk af de indfødtes levevis. Mrs. **Lim Chuan Geok** tog ved flere lejligheder forskelligt bagværk med til hele holdet. Vi fik det overleveret i hallen efter spillet af de to yngre døtre, Miss. **Alice** og Miss. **Doris**, og når vi kom hjem til hotellet, hvor vi på den tid ikke kunne få andet end drikkevarer, kom de gode varer os og vore danske gæster vel tilpas. — Det smagte dejligt.

Til ære for alle Thomas Cup-holdene blev der afholdt mange selskaber og sammenkomster af forskellig art. Enkelte af disse så vi os tvungne til at afstå fra at deltage i, fordi de lå op til en matchdag og vi selvfølgelig først og fremmest måtte tage hensyn til det, der var vor opgave på rejsen, at møde op til matcherne i bedst mulig form.

Mallaig

Blandt de invitationer, som vi efterkom, skal jeg kortelig nævne: Lunchen hos **The Commissioner-General for South East Asia**, the Rt. Hon. **Malcolm MacDonald, P. C.**, på hans residens „Mallaig“, ved hvilken lejlighed jeg havde den ære at være placeret ved værtens bord sammen med **Sir George Thomas** og en række af de øvrige deltagende nationers ledere. Frokosten, til hvilken den meget charmerende vært af hensyn til sine gæster havde bestemt informal påklædning, fik et strålende, hyggeligt og fornøjeligt forløb. En reception, hvortil **The President and Mem-**

bers of the City Council of Singapore havde indbudt alle holdene, og som afholdtes i City Hall. En spiller af hvert hold skulle her tale på sit holds vegne, og vi valgte Ole Mertz, som høstede megen virak for sin tales indhold og det formfuldendte engelsk, den blev holdt på. Lunch i The Rotary Club, hvor alle holdenes ledere og spilleres navne blev indført i gæstebog, og hvor hver enkelt gæst blev præsenteret ved bordet. Sir George Thomas var særlig æresgæst og talte om badmintonspillets historie m. m. The President & Committee of the Badminton Association of Malaya's dinner på Cathay Restaurant d. 7. juni, som afslutningsfest til ære for holdene, hvor den første i rækken af the Toasts for de repræsenterede landes overhoveder var for Kongen af Danmark. Talerne var iøvrigt The Rt. Honourable Malcolm MacDonald, P. C. Commissioner-General for South East Asia, som bragte en velkomst til de besøgende hold, Mr. H. R. Brady, leder af det australske hold, som var valgt til at svare for samtlige hold, Sir George Thomas, repræsenterende the International Badminton Federation, der motiverede en skål for BAM, og The Honourable Mr. Heah Joo Seang, President of the Badminton Association of Malaya, der besvarede Sir George's skål.

»Pinde« mad

Menuen bestod af 10 retter, som man kunne fristes til at nævne. Der spistes med pinde, meget elegant af dem, der kunne; for mig var dette ingen succes, men heldigvis foregik spisningen i dæmpet belysning, og min elskværdige dame til venstre, fru direktør Mortensen, Ø. K., bistod mig på det venligste og rådede mig til ganske roligt at bruge pindene i forbindelse med den lille gode porcelænsske, der heldigvis også hørte til spisebestikket. Der var dejlig musik, sang af en koncertsangerinde (indfødt) og optræden af et formidabelt dygtigt dansepar, hvis smukke, kvindelige part jeg forinden under telefonering fra et glasskab bagest i restaurationen havde haft lejlighed til at beundre, mens hun i meget let påklædning „varmede op“ til sit nummer. — Det var der flere, som misundte mig. Efter bordet var der dans for alle.

Mr. og Mrs. Loke Wan Tho gav en reception til ære for Thomas Cup spillerne i „Hollywood Room“, Odeon

Cinema, og det samme gjorde Chan-rais i residensen, Mountbatten Road, og det amerikanske hold i den amerikanske klub. Disse invitationer så vi os også i stand til at efterkomme, og det var interessant at deltage i de korte og fornejelige sammenkomster, hvor man traf mange personer, som man havde stor glæde af at hilse på og få talt lidt med.

☆

Jeg har nu forsøgt at give læserne et indtryk af begivenheder og forhold, der var med til at skabe rammen om og kaste glans og festivitas over vor rejse og opholdet i Singapore.

Referat af selve kampene har bladet lagt i hænderne på 3 af holdets spillere: Ole Jensen, Ole Mertz og Jørgen Hammergaard Hansen, til hvis artikler jeg henviser, idet jeg skal indskrænke mig til at omtale lidt af det, der iøvrigt har tilknytning til selve turneringen.

Af det foregående vil man allerede have set, at pressen var stærkt interesseret, og hver dag i ca. 3 uger bragte aviserne store omtaler og masser af billeder om forhold og personer i forbindelse med turneringen. Vi fulgte godt med og har udklip med hjem fra to af de største aviser for hver enkelt dag.

At publikum også var stærkt interesseret, får man også et godt indtryk af, når jeg fortæller, at min opmærksomhed en dag fangedes af en ret stort opsat bekendtgørelse i aviserne, som tangerede en drøm hos mig om, at det engang skulle blive nødvendigt med en tilsvarende her i Danmark.

Overskriften lød: „Note these traffic plans“. Under denne meddelte The Singapore Traffic Police i 4 punkter sine særbestemmelser om ensretning af trafikken til og fra badmintonhallen, hvor kampene skulde foregå, om parkeringsforhold m. m., og bekendtgørelsen sluttede med at sige, at bestemmelserne var gældende fra kl. 6,30 aften (kampene begyndte hver gang kl. 8,00 aften) indtil afslutningen af spillet hver aften, så længe Thomas Cup-turneringen varede.

— Vi oplevede virkelig hver spilleaften (8 aftener i løbet af 2 uger) at se en tilstrømning af publikum til

badminton, som nødvendiggjorde politiets særbestemmelser.

Den første interzone-semifinale fandt sted den 24. og 25. maj mellem Indien og Amerika. Denne kamp havde meget stor publikumsinteresse, ikke mindst hos den indiske del af Malayas befolkning, og endskønt man ifølge den stedlige presse havde begået en taktisk fejl ved at publicere, at det var meget vanskeligt at få billetter, og der som følge heraf var en tilskuerblok, hvortil der ikke var solgt ret mange billetter, var der dog et aneligt publikum tilstede.

Inden kampens indledning den første aften fandt der en smuk åbningshøjtidelighed sted.

Præsentation

Efter at publikum og alle gæster med **Sir George Thomas** i spidsen havde indtaget deres pladser, marcherede alle 5 hold, iført deres landsholdsuniformer og anført af deres ledere, ind i hallen i følgende orden: **Danmark, Amerika, Indien, Australien og Malaya.**

Holdene tog opstilling på eet geled langs sidelinien nærmest de pladser, hvor de fornemste gæster var placeret, og med front mod disse.

Efter hvad der blev skrevet, så det nydeligt ud. Det danske hold var pænt med de røde trøjer og lange, hvide benklæder. Jeg selv var i blå-grå „lounge suit“ af tropestof made in England og syet i Singapore på 2 dage, og jeg ønskede, at vore spillere også på denne tur havde haft noget tyndere tøj at stille i.

Ken mindes

Præsidenten for det malayiske badmintonforbund, **Mr. Heah Joo Seang**, indledte med en kort tale, i hvilken han bød alle holdene velkommen med særlig henvendelse til **Australien**, som deltog for første gang.

Præsidenten bad derefter om stilhed i et minut til minde om den tidligere træner og manager for det amerikanske hold, **Ken Davidson**, og den tidligere præsident for det indiske badmintonforbund.

En særlig velkomst blev også rettet til æresgæsten, **Sir George Thomas**, der hyldedes meget stærkt både nu og ved sin ankomst til hallen, hvor hele det store publikum spontant rejste sig og klappede.

Sir George Thomas passerede der-

efter hele fronten af spillere, som blev præsenteret for ham af de forskellige holdledere. Alle fik et håndtryk og venligt smil af denne charmerende mand, hvis store betydning for international badminton enhver var klar over og påskønnede.

Efter at holdene var marcheret ud igen, toges banen i besiddelse af det amerikanske og indiske hold, der honoreredes med de pågældende nationalmelodier, hvorefter matcherne tog deres begyndelse.

Til holdene var der reserveret gode pladser på de forreste rækker på gulvet for banens ender. Vi var anbragt ved samme baneende som amerikanerne, mens inderne og australierne sad ved den modsatte. Det malayiske hold var finere stillet, idet deres spillere havde stole, på hvilke hver enkeltets navn var påheftet, og de havde også en stol til hver en gæst. Alt sammen nydeligt.

Hallen

Med store forventninger indtog vi vore pladser for at se disse to stærke hold mødes. Vi håbede jo på senere at komme til at møde et af dem, men hvilket, var det store spørgsmål. Jeg tror nok, at flertallet af vore spillere var mindst ængstelige for at møde amerikanerne. Nu fik vi lejlighed til at studere begge hold, og endvidere en lejlighed til at gøre os fortrolige med dette særlige publikum og den varme, der forudsås at ville blive stærk, når alle de elektriske vifter blev standset, dørene lukket og gardinerne rullet ned for den øverste åbne del af hallen. Dette sidste var absolut nødvendigt, da der ellers ville blive træk, som gav de høje bolde afdrift.

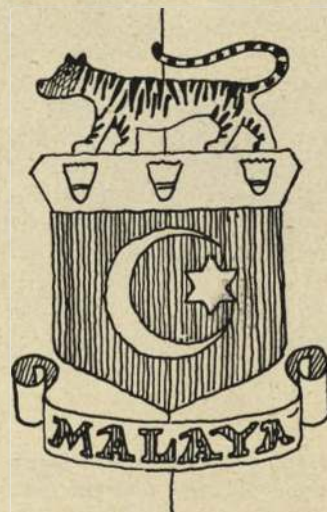
Singapore Badminton Stadium er en meget stor og ny sportshal med plads til 8—10.000 tilskuere, når den er stopfyldt. Ved siderne og enderne er der amfiteatralsk opbyggede tilskuerpladser af cement. Foran disse pladser var der ret høje ståltrådshegn, der adskilte dem fra pladserne på gulvet. Selve banen er anbragt på gulvets midte med en lav barriere til afgrænsning. Udenom banen — i god afstand fra denne — er der på alle fire sider anbragt først stolerækker og dernæst bænkerækker, der også gradvis hæves op, således at alle kan se banen. Gulvpladserne var de dyreste, og der var mange af dem. Priserne var 10, 6 og 3 malayiske dollars (à ca. kr. 2,33), altså ca. 23 kr.

for de dyreste pladser ved de indledende kampe. Jeg fik ikke rigtig klarhed over, hvordan priserne var til finalerne.

Hører du brølet

Et blik udover tilskuerne var ejendommeligt for os. Overalt så man hvidklædt publikum. Hvidt og mørk lød var det fremherskende, selv om man mange steder, især på gulvet, så farverige og meget smukke indiske og malayiske dragter båret af skønne damer. Alle har vifter, det gælder også mændene, og de er i stadig bevægelse. Man kunne ikke undgå at lægge mærke til store, svære indere med stort skæg og turban; og især når inderne scorede, lagde man mærke til dem, for de sprang op fra deres pladser og gestikulerede vildt med armene af bare glæde. Vore spillere lovede hinanden, at de ikke skulle komme til at springe slet så meget op, hvis det blev Indien, vi skulle møde.

Publikum gjorde indtryk af at have godt kendskab til spillet, og godt spil blev altid honoreret med applaus, uanset hvem der var spilleren. Men det havde den ejendommelighed, at det også højlydt — selv under udvekslingen af de mest spændende dueller — heppede spillerne op til død, og det var jo noget, vi ikke var vant til hjemme fra, hvor den mindste lyd straks bliver tystet ned. Hvordan ville vore spillere kunne tage dette? Jeg kan lige så godt sige det straks, det gik meget bedre end ventet; spillerne giver mig ret i min følelse af, at det livlige og interesserede publikum snarere virkede animerende end forstyrrende.

Alt dette er skrevet for, at læserne kan få et indtryk af de spilleforhold, der herskede på det sted, hvor vore egne senere skulle i ilden, og forholdene var ens ved alle kampene, blot forstærkede i de af kampene, hvortil der var stærkest tilstrømning, altså Indien v. Amerika, Indien v. Danmark og især Malaya v. Danmark.

Indiens sejr

Tilbage til kampen **Indien v. Amerika**. Som det vil ses af det særlige referat, vandt Indien med 6—3, og vor modstander i zonefinalen blev altså det hold, vi frygtede mest.

Sejren var en overraskelse for mange. Personlig var jeg ikke så overrasket, men jeg må indrømme, at min tiltro til inderne nærmest var baseret på den omstændighed, at man ikke havde formået at give det amerikanske hold en større fornyelse fra 1949, end tilfældet var, hvortil kom, at inderne efter min opfattelse ikke var så stærkt handicappet af de klimatiske forhold som amerikanerne.

Inderne havde vist et meget smukt, stærkt og fair spil uden fremtrædende forsyndelser mod spillereglerne, som de syntes at have en opfattelse af og respekt for, meget lig vor egen.

Danmarks ditto

Den anden interzone-semifinale blev spillet mellem **Australien** og **Danmark** den 27. og 28. maj.

Som turneringsleder (referee) valgte den australske leder og jeg den amerikanske leder, **Mr. Donald Richardson**.

Den 24. maj afholdtes på Sea View Hotel et møde under ledelse af den valgte turneringsleder. Det australske hold var repræsenteret ved **Mr. H. R. Brady**, leder og **Mr. A. McCabe**, holdkaptajn. For Danmark mødte **Ole Mertz** og jeg selv.

På mødet udveksledes holdopstillinger, som for vort vedkommende var i overensstemmelse med, hvad der var forudsætningen hjemme fra, idet alle danske spillere var raske og i god form.

Meget korrekt og betænksomt henvendte **Mr. Richardson** opmærksomheden på, at alle hold undtagen det danske havde spillende kaptajn og vicekaptajn, og da disse var de eneste, der efter reglerne kunne give spillerne råd og vejledning under kampen, foreslog han, at jeg udlignede dette forhold, som han betrag-

tede som et handicap for os.

Jeg takkede for og fulgte forslaget ved straks at udpege **Jørn Skaarup** som kaptajn og **Ole Mertz** som vicekaptajn, og disse hverv beholdt de to spillere også ved de senere kampe, vi deltog i.

Derefter foretoges der lodtrækning om, hvilke spillere (par) der skulle møde hinanden i de to kampdages matcher, og endvidere fastsattes rækkefølgen for matcherne.

Dagene indtil kampen skulle begynde gik med træning, besøg hos danske venner og — især den sidste dag — med roligt dagligliv på hotellet.

Vi så alle med fortrøstning hen til dette vort første opgør på banen, men man skal jo aldrig undervurdere sin modstander, og vi skulle nu have vor første prøve på, om vore spillere kunne „stå distancen“ i varmen og under påvirkning af de øvrige forhold, som jeg har omtalt i forbindelse med den første semifinal.

Endelig var tiden inde, hvor vi kunne rekvirere vore taxi for at køre til hallen. Der var ikke så stor tilstrømning, men dog langt mere, end vi er vant til. Kampen havde ikke i egentlig forstand lokal interesse, og jeg ved, at man anså Danmark for storfavorit.

For første gang i denne Thomas Cup-serie overværede The Commissioner-General for South East Asia, the Rt. Hon. **Malcolm MacDonald** kampen, og forinden dennes begyndelse blev holdene præsenteret for ham, som siden var næsten lige så trofast tilskuer som **Sir George Thomas**.

Efter den første aften, hvor vi havde vundet 4—0, følte **Ole Mertz** sig dårligt tilpas; han havde lidt ondt i halsen. Han gik straks i seng, og vi håbede på, at han ville være frisk dagen efter, men det var han ikke. Han klædte sig dog på til spil og tog med i hallen, men ankommet dertil følte han sig dog så svag, at han meldte forfald til mig, hvilket jeg lod gå videre til the referee, som, efter at stævnelægen, dr. **G. K. Lim** havde erklæret **Mertz** som syg, sanktionerede, at **Ole Jensen** som reserve gik ind i 2den herredouble.

Som forudset klarede **Ole Jensen** begge sine kampe fint. Det var synd for **Ole Mertz**, at han skulle gå glip af denne chance til at føje endnu en sejr til den første, han havde været med til at vinde.

Vi vandt større (9-0) over Australien end ventet, og det skal siges til vore modstanderes ros, at de spillede smukt og fair samt med en kampånd, man meget må påskønne. De blev da også med rette hyldet i pressen som fine sportsfolk, der kunne tage et nederlag på rette måde.

Efter denne kamp besluttede vi ikke at træne mere, fordi vi atter skulle i ilden efter 2 mellemdage, som vi levede så stille som muligt, idet vi bare gik med til de arrangementer, der havde mere officiel karakter, og som vi derfor ikke kunne undslå os for.

Den 29. maj valgte den indiske leder, **Mr. L. R. Agaskar** og jeg australieren **Mr. H. R. Brady** som referee i zone-finalen mellem **Indien** og **Danmark**, og samme dag udveksledes holdene, som vi for vort vedkommen-

de satte i den oprindelige opstilling, da Ole Mertz var i bedring, og vi vidste, at **Ole Jensen** kunne komme ud for en hård 3die single mod inderen **Chawla**. Skulle det vise sig, at Mertz trods alt ikke fandt sig til rette, kunne vi inden kampen melde ham fra og sætte reserve ind.

Der blev foretaget lodtrækning, og kampfølgen blev bestemt, og vi var nu klar til den kamp, der skulle afgøre, om vi skulle nå det ønskemål, vi havde sat os herhjemme, nemlig at få ret til at udfordre Malaya. Vi kunne heller ikke frigøre os fra tanken om den økonomiske rolle, det spillede at vinde kampen.

Halv kraft

Pressen lagde godt op til denne vigtige kamp. Der blev bragt store artikler og en masse billeder af spillerne, og der blev spået om chancerne for de to hold. Eet blad var så smart, at det havde en skribent, som gik ind for Indien, mens en anden gik ind for Danmark. Bladet bragte store billeder af hver af lederne og begge holdene foroven i hovedet. Indiens leder påstodes at have sit hemmelige våben mod os i orden, således at Indien ville slå os og udfordre Malaya. Skribenten, der skrev for Danmark, anførte under mit billede: „Mr. **Richard Heilbo**, non playing captain of the Danes, also has „secret weapons“ in his bag of tricks. He ordered his boys to „go slow“ on the Aussies. His latest order is a complete reversal. It is: „Go all out to beat the Indians“.

Vicepræsidenten for Thailands Badmintonforbund, Mr. **S. S. Pheindham** og nævnte forbunds honorary kasserer, Mr. **Hwang Yong Lim** var ankommet fra Bangkok for at overvære kampen, som de naturligvis var meget interesseret i, ikke mindst af hensyn til den virkning, det ville have på arrangementet i Bangkok på vor tilbagerejse, hvis vi vandt.

— Jo, der mærkedes overalt en overvældende interesse for opgøret.

☆

Holdet selv tog egentlig ventedagene roligt og gjorde det eneste rigtige; de levede et stille og roligt liv med afspænding i lidt kortspil, lidt besøg i byen o. lign. Vore mange danske venner, som vi stadig var i forbindelse med, var egentlig mere nervøse, end vi. Men det var dejligt at mærke

sympatien for os, som også kom til orde fra mange indfødte.

Mod Indien

Endelig oprandt den 31. maj, som var første spilledag, aftenen kom, og vi kørte dels i venners vogne, dels i taxi til hallen. På vejen mærkede vi en tilstrømning af tilskuere større end nogen aften før. Det var herligt.

Da publikum og gæster var kommet på plads, gik begge hold på banen anført af lederne. Efter at nationalmelodierne var spillet, kunne kampen begynde.

Stillingen efter første aften var 2—2, som det fremgår af det særlige sportsreferat. Resultatet var godt, men vi havde faktisk håbet på 3—1 til os. Vi var dog godt tilfreds alligevel og hyggede os lidt efter hjemkomsten til hotellet sammen med danske venner, der kørte os hjem i deres egne vogne, og over et glas Carlsberg øl til Mrs. **Lims** foran omtalte vidunderlige bagværk.

Næste dag, den 1. juni, blev brugt til hvile og ny afspænding. Der blev igen spillet lidt kort, læst og skrevet lidt. Vi gik bare og ventede på, at det skulle blive tiden til at drage til hallen. Vi havde hørt om M/S **Kambodia**-besætningens ankomst og ønske om at overvære afslutningen på den spændende kamp, vi modtog mange venlige opmuntringer og ønsker om held og lykke. Vi fik serveret tidlig dinner efter særaftale med køkkenet, og endelig kunne vi stige til vogns for at drage til hallen.

„Kambodia“ hepper

Som dagen før strømmede publikum til, og som på de tidligere kampdage havde vi atter den glæde at se the **Commissioner-General of South East Asia** og **Sir George Thomas** blandt de første, der kom, og som sædvanlig havde de altid et venligt smil og lykønskninger til os, når de passerede vore pladser. Selvfølgelig var der et stort antal af vore danske venner, og i aften var der tillige „Kambodia“s besætning, der medførte to store dannebrogssflag med rederiets mærke D. Ø. K. i det hvide kors. En hurtigmaler havde de også med. Landets egne børn var i deres sympati ligesom delt i to lejre, hvoraf den indiske naturligvis var pro Indien, mens de øvrige i stor udstrækning var pro Danmark. Publikumsstemningen kan ikke siges at

have været imod os, snarere tværtom.

Resultatet kender alle, og det fremgår i alle enkeltheder af sportsreferatet. Vi vandt de 3 singler på rad, og jeg tør nok sige, at der var jubel hos os, da **Jørn Skaarup**, ved at vinde over **T. N. Seth**, vandt vor femte match og dermed fastslog sejren.

De første, der stormede ind på banen for at lykønske os, var hele det indiske hold anført af Mr. **Agaskar**, som var den første fremmede, der lykønskede mig. Det så godt ud og var et smukt udtryk for det gode forhold, man havde sporet mellem alle hold. Om inderne som modtandere er der kun godt at sige, og jeg henviser til, hvad jeg har skrevet om dem før i forbindelse med omtalen af kampen Indien v. Amerika.

Iøvrigt blev vi lykønsket fra alle sider, og det varede lidt, inden matcherne kunne fortsætte.

Wong Pen Soon,
den malayiske holdkaptajn.

Det var en herlig følelse at opleve, at vore spillere var bedre end de dygtige indere, og en dejlig ting at tænke på, at holdet havde svaret til for-

Vore spillere hjembragte en masse souvenirs fra deres store østerlandsfærd. Her ses fra venstre: Jørn Skaarup, Ole Mertz, Finn Kobberø og Jørgen Hammergaard Hansen. (Fot. D. N.).

ventningerne, som man hjemme havde til det efter det store træningsarbejde og de øvrige ofre, der var lagt på dette alter. Vi vandt en double til, og vor sejr blev smuk med 6—3.

Det var fint gjort af vore spillere, som jeg faktisk var meget stolt af at være leder for. De havde bragt megen glæde til danske ude og hjemme.

Sammen med en endnu større kreds af venner end aftenen før drog vi glade hjem til hotellet, hvor vi igen hyggede os en stund og opfriskede aftenens begivenheder, inden vi lidt ud på de små timer kom til ro.

Allerede dagen efter kampen mod Indien udvekslede vi hold med Malaya. Vi fandt ingen anledning til at ændre vort sejrrige hold, hvorfor opstillingen fra tidligere bevarede.

Som referee valgtes den indiske leder, Mr. L. R. Agaskar, under hvis ledelse lodtrækningen foregik efter lunchen hos the Rt. Hon. Malcolm MacDonald, som jeg har omtalt foran. Værten trak for Malaya, og Sir George Thomas trak for Danmark. Begivenheden er forevigt ved en lang række flotte billeder og store omtaler i aviserne.

Naturligvis var publikumsinteressen større og pressen endnu mere animerende før denne kamp end før nogen af de tidligere. Der blev ikke levnet Danmark megen chance for at

vinde, ja, en avis skrev rent ud, at der her ville blive tale om en „udfejning“. Når vi selv omtalte vore chancer, var vi selvfølgelig beskedne, for det var vor overbevisning, at vi ikke kunne gøre os håb om at vinde, men den megen „skryden op“ fra den malaysiske presses side var, syntes jeg, unødigt hård, særlig da de jo havde set, at vore spillere da ikke kunne betragtes helt som „begyndere“.

Kampen fandt sted lørdag den 4. og søndag den 5. juni. Begge aftener var der stopfyldt i hallen.

Da der andet sted er skrevet om kampresultaterne, skal jeg afholde mig fra at kommentere ret meget. Jeg vil dog gerne udtale, at Mr. Agaskar viste sig at være en aldeles fortræffelig referee, som var levende med i alt, hvad der foregik på og om banen. Flere gange så jeg ham gå hen for at vejlede servedommerne, når de efter hans mening, som jeg i hvert fald i eet tilfælde var bombesikker på, at jeg delte, overså overhåndsserve. Tilfældet var et af Ong Poh Lim's. Hans „krokodilleserv“, som man derovre kalder den, er i mange tilfælde tvivlsom, fordi han rammer bolden i en højde, der ligger over bæltstedet. Der er også hos mig lidt tvivl om det lovlige i, at han tager plads lige ved siden af stregen i det forkerte felt, for så i sidste nu, før han server, at træde over i det

rigtige felt. I de værste af de tilfælde, hvor jeg har studeret ham, ville jeg ikke betænke mig på at dømme „fodfejl“, hvis jeg var dommer. Ong Poh Lim er jo også så temmelig alene om sin facon. Mr. Agaskar tog den sidste spilleaften servedommeren på den ene banehalvdel til eksamination, og da det viste sig, at han ikke vidste, at en serv var „fejl“, når bolden rammes højere end bæltstedet, skiftede han resolut de malaysiske servedommere ud og erstattede dem med australiere. Man har i den stedlige presse udtalt sig imod denne udskiftning af servedommere, og bl. a. støttet kritikken med, at der ikke blev dømt nogen fejlserv (forsyndelser mod reglerne) af australierne. Hertil er at sige, at spillerne fra det øjeblik tog sig i agt, hvilket tydeligt sås på deres spil.

Det kunne se ud, som om der virkelig var tale om en „udfejning“, når man læser slutresultatet 8—1, men jeg kan forsikre om, at der var megen kamp om sejrene, mere end tallene viser. *Vore spillere gjorde, hvad de kunne og kæmpede bravt til det sidste, hvilket da også anerkendes fra mange sider.*

Som slut på den store turnering fandt der en afslutningshøjtidelighed sted, idet Sir George Thomas, efter at begge hold havde „linet op“, overrakte den store smukke Thomas Cup til den malaysiske kaptajn, Wong Peng Soon. Det var det stærkeste hold, der vandt, og den foran anførte lille kritik af en enkelt ting, skal ikke og kan ikke fordunkle den dybe respekt for dygtigt spil, hvormed vi lykønsker mesternationalen.

Efter pokaloverrækkelsen overrakte Sir George Thomas guldmedailler til hver spiller og leder på det vindende hold og sølvmedailler til spillere og leder på det tabende hold.

Turneringen var forbi, vi havde ikke kunnet vinde pokalen, men vi var glade og stolte over at kunne komme hjem til Danmark som en god nr. 2 i verden.

Af pladshensyn i dette blad slutter jeg her, og skal i næste blad fortælle om Kuala Lumpur, Penang og Bangkok samt rejsen hjem.

RICHARD HEILBO.

INDIEN - U.S.A. 6-3

Indiens hold:

1. h. s. Nandu Natekar
2. h. s. T. N. Seth
3. h. s. P. S. Chawla
1. h. d. Monoj Guha/G. Hemmady
2. h. d. Nandu Natekar/R. A. Dongre

Det var en match, der blev imødeset med stor forventning, bl. a. fordi sidste opgør mellem de to nationer endte med en megen kneben 5-4 sejr til U. S. A., og ikke mindst fordi der på begge hold fandtes glimrende spillere, således at tilskuerne på forhånd kunne vente en række af de bedst tænkelige kampe.

Matchen var berammet til afholdelse i Singapore den 24. og 25. maj 1955 og var den første interzonefinale, der skulle spilles i dette års turnering.

Som en indledning til matchen og iøvrigt til hele arrangementet åbnede man med fælles indmarch af de fem deltagende hold, der som bekendt var Australien, Danmark, Indien, Malaya og U.S.A. Det var et festligt syn at se alle disse hold i deres respektive landskampdragter, og de mange tilskuere, der var ialt ca. 10-11.000 til dette opgør, var ganske ellevilde, da de også fik lejlighed til at se Sir George Thomas hilse på spillerne. Sir George var kommet til Singapore for at overvære de mange spændende kampe, og han holdt tålmodigt stand til sidste bold var spillet.

*Indien fik revanche for sit nederlag til USA i 1952.
11.000 tilskuere.*

Efter denne præsentation forlod holdene igen banen i Singapore Badminton Stadium, og lidt efter indfandt indere og amerikanere sig for at påbegynde dysten.

Indernes triumf es, Nandu Natekar, den lille smidige og meget elegante spiller startede mod 2 m høje Dick Mitchell, der faktisk ikke kunne noget som helst, men til gengæld fighede på livet løs, til han styrtede. Nandu vandt kampen sikkert med 15-7, 15-13, og kun sidste sæt bød på rigtig spænding.

Efter denne for inderne meget vigtige første sejr kom T. N. Seth og Joe Alston på banen, og henimod en time kæmpede de desperat, da Joe Alston, den sympatiske amerikanske G-mand med den stærke kondition og det chancebetonede spil, løb af med sejren med tallene 17-14, 17-16.

Man gik så igang med aftenens første double, der på papiret skulle give sikker U.S.A.-føring ved Wynn Rogers og Bob Williams overfor Monoj Guha og G. Hemmady, men amerikanerne spillede uhyggeligt svagt i denne kamp og stik imod alles for-

U. S. A.'s hold:

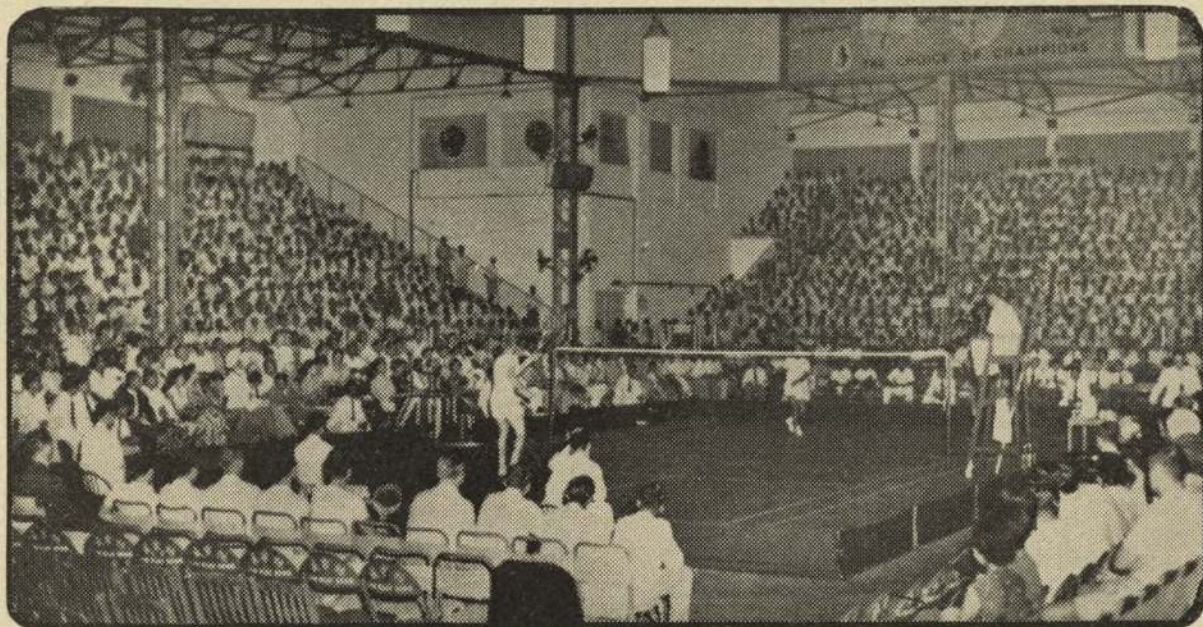
1. h. s. Joe Alston
2. h. s. Dick Mitchell
3. h. s. Carl Loveday
1. h. d. Wynn Rogers/Bob Williams
2. h. d. Carl Loveday/Manny Armandariz.

ventninger trak de hurtige, men ikke særlig stærke spillere fra Indien det længste strå. 15-4, 15-8. Det var et hårdt slag for U.S.A., men Carl Loveday/Manny Armandariz rettede lidt op på stillingen ved at vinde over Nandu Natekar/R. A. Dongre i en noget mere spændende kamp. Cifrene her blev 10-15, 15-13, 15-9.

Dette var den første aftenes sidste kamp og ved stillingen 2-2 overnattede man så i endnu større spænding. Hvad skulle dog resultatet blive?

Man begyndte anden aften med 3. h.s. mellem Chawla og Loveday. Kampen kaldtes nøglekampen, så det var ikke underligt, hvis der var lidt nerven med i spillet. Loveday kom stort bagud, men kæmpede sig op og vandt knebent sættet. Tilsyneladende var han så også flad, men man kunne se, at han prøvede at vinde 2. sæt. Imidlertid mislykkedes dette, og i 3. sæt var Chawla ganske suveræn. Resultatet blev 15-17, 15-11, 15-2, hvorefter stillingen var 3-2 i favør af Indien.

Nandu Natekar og Joe Alston tør-

Store forhold. Det vil gippe i enhver dansk badmintonspiller at se så mange tilskuere til en badmintonmatch, som her på billedet, som ganske vist også er fra badmintonsportens mekka, Malaya. Billedet viser interzonematchen mellem U. S. A. og Indien, og det er Dick Mitchell, U. S. A., til venstre, i kampen mod Nandu Natekar, Indien. (Fot. Ekstrabladet).

nede så til. Det var matchens store kamp, og den blev også virkelig glimrende. Alston startede forrygende stærkt, og man havde vanskeligt ved at give Natekar nogen som helst chance. Alle amerikanerens hasarde-rede slag lykkedes til fuldkommenhed, og han var i ordets bogstaveligste forstand ikke til at skyde igennem, men da han nåede til 9 i andet sæt gik alt i stå, og Natekar startede langsomt, men sikkert, og åd sig ind på det amerikanske forspring og sikrede sig 2. sæt, medens Alston så lidt skuffet ud. Afgørende sæt blev ikke det, man havde ventet. Joe Alston syntes at have mistet selvtilliden, samtidig med at han vel også trods alt blev en del træt, og kampen endte med sejr til Natekar på 7—15, 15—9, 15—8, hvorved Indien førte 4—2, en ikke ringe position i en så vigtig match.

Dick Mitchell's møde med Seth fulgte herpå, og man kunne se, hvor koncentreret Mitchell forsøgte at reducere. Man kan vist godt sige, at han havde vundet utallige hjertes i kraft af sin kæmpeenergi. Nå, Seth var ham dog en for stor mundfuld, men der var bestemt ikke langt imellem, idet Seth kun sejrede med 15—7, 8—15, 15—11.

Nu var interessen straks væsentlig mindre, men Rogers/Williams ville dog have lov at vise, at de godt kunne spille herre double, og det beviste de til fulde ved at feje Natekar/Dongre ud af banen med 15—4, 15—5.

Loveday/Armandariz kunne have sluttet på 4—5, men Loveday var altfor træt og slet ikke oplagt til at kæmpe, nu hvor det hele var overstået, og kun periodevis så man helt godt spil. Inderne vandt med 15—11, 14—17, 15—8, og slutresultatet blev altså 6—3 til Indien.

Fra venstre: Dick Mitchell, Bobby Williams, Joe Alston, Carl Loveday, Bill Berry og Wynn Rogers.

Det var en noget uventet udgang denne match fik. Heller ikke vi danske spillere havde ventet det, og faktisk kunne vi ikke rigtig lide det. Da vi så amerikanerne, var vi klar over, at dem kunne vi slå, men vi var ikke helt så sikre på at kunne klare Indien, hvis spillere var glimrende, så længe det gik dem godt, og samtidig var de dog noget mere vant til varmen, så man vil kunne forstå, at vi heppede af fuld hals på amerikanerne under hele matchen.

Men trods alt lærte vi en hel del af matchen. Lad mig nu med det samme indskyde, at vi ventede at vinde over Australien for derefter at skulle mødes med inderne. For det første lærte vi, at de tilskuere, vi kunne vente, i overvejende flertal skulle vise sig at være indere, som i stort tal bor

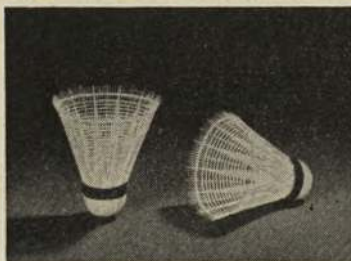
i Malaya. Endvidere måtte vi forberede os på, at de skriger og råber, ikke kun mellem boldene, men under hele spillet. Dernæst erfarede vi, at der i den store hal var et ret kraftig gennemtræk, således at det kunne blive nødvendigt af og til at skulle spille mod vinden, og det kunne vel være svært nok. Dernæst så inderne ud til at blive lidt urolige, når de kom bagud, idet de så mange gange prøvede at forcere og derved lavede temmelig mange fejl, så for os gjaldt det altså om at sætte sig på dem straks fra begyndelsen.

Efter alles udsagn ville vi få en nem match mod Australien, og i kraft af de erfaringer vi havde høstet her, tillod vi os alligevel at se en lille smule optimistisk på vore chancer.

JHH

PLASTIC BADMINTON BOLDEN

CARLTON
INDENDØRS

CARLTON
UDENDØRS

KOSTER NU KUN KR. 1,00 PR. STK.

DET DANSKE THOMAS CUP HOLD TAKKER

Med stor taknemmelighed erindrer vi vort samvær i Singapore med de bedste badmintonhold fra **Australien, Indien, Malaya og U. S. A.**, hvis ledere og spillere alle på forskellig måde viste os stor venlighed og godt kammeratskab.

Vi takker for kampene med de nationer, som vi havde den glæde at møde på banerne, og vi gør det med indtrykket af at have deltaget i afsluttende kampe i en verdensturnering, der blev afviklet i en ren atmosfære af fairness og god sportsmanship, som man må håbe kan fastholdes også i fremtidens Thomas Cup kampe.

Dette vil være muligt, hvis vi i fordragelighed kan drøfte og afhjælpe de enkelte fejl, der viste sig, men som under ingen omstændigheder kan udviske vort foran nævnte hovedindtryk.

Vi bringer **Sir George Thomas** en fornyet tak for al venlighed under opholdet i Singapore og for de smukke medailler, som vi fik overrakt efter finalen mod Malaya, og som altid vil være os en kær erindring.

The Badminton Association of Malaya med præsidenten, **The Honourable Mr. Heah Joo Seang** og vicepræsidenten, **Mr. Loke Wan Tho**, i spidsen samt alle deres fortrinlige hjælpere af alle arter, bringer vi vor oprigtige kompliment for et fortrinligt sportsarrangement, med hvilket alle kan være tilfredse, og vi takker for dette samt for den omsorg og hjælpsomhed, som vi mødte hos alle under hele vort ophold i Singapore.

Singapores sportspresse bringer vi en hjertelig tak for den store interesse, hvormed også vor indsats i Thomas Cup kampene blev fulgt. — Tak for både kritik og hyldest; begge dele har været gavnlige, lærerige og opmuntrende for os.

På vejen hjem fra Singapore rejste vi til Kuala Lumpur for at deltage i de malayiske mesterskaber, og derfra til Bangkok for at spille en exhibition-match mod **Thailands** bedste spillere. Hvad vi har udtalt om arrangementet i Singapore, gælder også i fuldt mål arrangementerne i Kuala Lumpur og Bangkok, og vi bringer vor hjerteligste tak til arrangørerne og de spillere, som vi havde den glæde at møde i de nævnte byer. Ingen kan fortænke os i, at vi udtaler en særlig tak til vor kære veninde og sportskammerat, **Miss Amy Choong**, som ved sit strålende spil var med til at bringe et malayisk mesterskab i mixed double til Danmark.

Under hele vor rejse til **Malaya** (Singapore, Kuala Lumpur og Penang) samt til **Thailand** (Bangkok) blev der fra myndigheder, badmintonorganisationer, forskellige danske virksomheder og — sidst nævnt, men ikke mindst værdifuldt — fra en lang række af familier og enkeltpersoner vist os venskab, gæstfrihed og hjælpsomhed i en sådan udstrækning, at det altid vil stå for os som store og berigende oplevelser.

Når al den venlighed, vi mødte, strækker sig fra **His Excellency the Commissioner-General for the U. K. in South-East Asia the Rt. Honourable Mr. Malcolm MacDonald**, over **His Excellency the High Commissioner Sir D. C. MacGillivray**, **The President and Members of The Council of Singapore**, **Hans Ekscellence den danske minister i Thailand, Gunnar Seidenfaden** og frue, til managere og øvrige personel i Østasiatisk Kompagni og andre danske virksomheder samt en stor kreds af malayiske venner, vil man forstå, at det ikke er muligt for os her at nævne hver enkelt, men ingen er glemt i vore tanker, og alle bringer vi her en hjertelig og oprigtig tak.

På holdets og egne vegne

Richard Heilbo.

THANKS FROM THE DANISH THOMAS CUP TEAM

We are recalling with great gratitude our companionship in Singapore with the finest badminton teams from **Australia, India, Malaya** and the **U.S.A.**, whose officials and players all in various ways showed us great kindness and good fellowship.

We want to thank for the matches with the Nations we had the pleasure of meeting on the courts, and we are doing so with the impression of having participated in the final matches of a world tournament that was played off in a clear atmosphere of fairness and good sportsmanship, which, let us hope, may be maintained also in the future Thomas Cup Competitions.

This will be possible if we in tolerance can discuss and remedy the few shortcomings that appeared, but which in no circumstances could obliterate our principal impression as mentioned above.

To **Sir George Thomas** we repeat our thanks for all kindness during our stay in Singapore and for the medals we were awarded after the final against **Malaya**, and which will remain a dear remembrance to us.

The **Badminton Association of Malaya** headed by its President, **The Honourable Mr. Heah Joo Seang**, and the Vice-President, **Mr. Loke Wan Tho**, and all their excellent helpers in their various jobs, are asked to accept our sincere compliments on an excellent sports-arrangement with which every one cannot but feel satisfied. We want to express our thanks for this as well as for the care and helpfulness extended to us by every one throughout our stay in Singapore.

To the **Sports Press of Singapore** we should like to express our special thanks for the great interest it took also in our participation in the Thomas Cup Matches. We are thanking for the criticism as well as for the praise; both have been useful, instructive, and encouraging to us.

On our way home from Singapore we stopped at **Kuala Lumpur** to participate in the **Malayan Championships**, and from there we went on to **Bangkok** in order to play an **Exhibition Match** against the **top players of Thailand**. What has been said above about the arrangement in Singapore also fully applies to those in **Kuala Lumpur** and **Bangkok**, and we do express our heartfelt thanks to the officials and players we had the pleasure of meeting in the two cities. Nobody will mind that we express a special thank to our dear badminton friend, **Miss Amy Choong** (now Mrs. Amy Heah), who by her splendid play did her part to secure for Denmark a **Malayan Championship** in the mixed doubles.

Throughout our trip to **Malaya** (**Singapore, Kuala Lumpur, and Penang**) and to **Thailand** we were offered from authorities, badminton organizations, various Danish Concerns, and, last but not least, from several families and individual persons friendship, hospitality, and help to such a degree that we shall always remember it as great and enriching experiences.

When all the kindness we met was extended to us right from **His Excellency the Commissioner-General for the U. K. in South-East Asia The Rt. Honourable Mr. Malcolm MacDonald**, over **His Excellency The High Commissioner Sir D. C. Mac Gillivray** in **Kuala Lumpur**, **The President and Members of The Council of Singapore**, **His Excellency The Danish Minister in Thailand, Gunnar Seidenfaden** and **Mrs. Seidenfaden**, the Managers and the staff of the **East Asiatic Company** and other Concerns to a great number of **Malayan friends** it will be understood that I could not possibly mention every one here, but no one will be forgotten in our thoughts, and here we ask every one to accept our heartfelt and sincere thanks.

On behalf of the team and myself

Richard Heilbo.

AUSTRALIEN-DANMARK - 0-9

Australiens hold:

1. h. s. Don Murray
2. h. s. Stan Russell
3. h. s. Rex Collins
1. h. d. Don Murray/Cliff Cutt
2. h. d. Stan Russell/Alan McCabe

Som nævnt var vi optimister, og da enkelte af os på forhånd kendte modstanderens bedste mand, Don Murray, følte vi os endnu mere rolige, og egentlig var vi kun i tvivl om, hvorvidt vi virkelig kunne vinde med 9-0, eller om vi mon skulle af med en enkelt sejr.

Tilskuerantallet til dette opgør var ikke så forfærdeligt stort set med malayiske øjne, idet der kun kom ialt ca. 3000 på de to aftener, vi spillede, og det skyldtes uden tvivl, at matchen var ret neutral.

Man begyndte med Finn mod Murray. Selvom Finn vandt med 15-10, 9-15, 15-2 var hans indsats en smule skuffende for os, da han under træningen forinden havde vist stor styrke, men i alle tilfælde gled det ikke rigtigt for Finn den dag, men kampen blev dog vundet, og det var det vigtigste. Jørn fulgte efter og sejrede sikkert over Stan Russell, som efter et par lange serier lige i starten nærmest så ud, som han skulle falde om

H. R. Brady,

Australiens holdkaptajn og sekretær for Australian Badminton Association.

☆

af udmattelse, og Jørn vandt kampen med 2x8.

Finn og Jørgen mødte herefter Murray/Cutt, som i 2. sæt strittede godt imod, men den danske sejr på 15-7, 18-14 kunne der dog ikke røres ved. Et lignende forløb fik kampen mellem Ove/Ole, som slog Rus-

Danmarks hold:

1. h. s. Finn Kobberø
2. h. s. Jørn Skaarup
3. h. s. Ole Jensen
1. h. d. Finn Kobberø/J. Hammergaard Hansen
2. h. d. Ove Eilertsen/Ole Mertz

sell/McCabe med 15-8, 15-13. De to danske spillere førte meget stort i sidste sæt, men gik så pludselig i stå, da australierne kom igang.

Vi sluttede altså den første aften med 4-0, og det var jo i og for sig rigtig udmærket, men vor indsats havde ikke været overvældende god, og det kunne vi da også læse den næste dag i aviserne, som ikke lagde skjul på, at de havde ventet mere af os. Det gjorde, at vi ærlig talt blev lidt gale i hovederne, og vi var fast besluttet på at lave rigtig afbankning, når det nu igen gik løs.

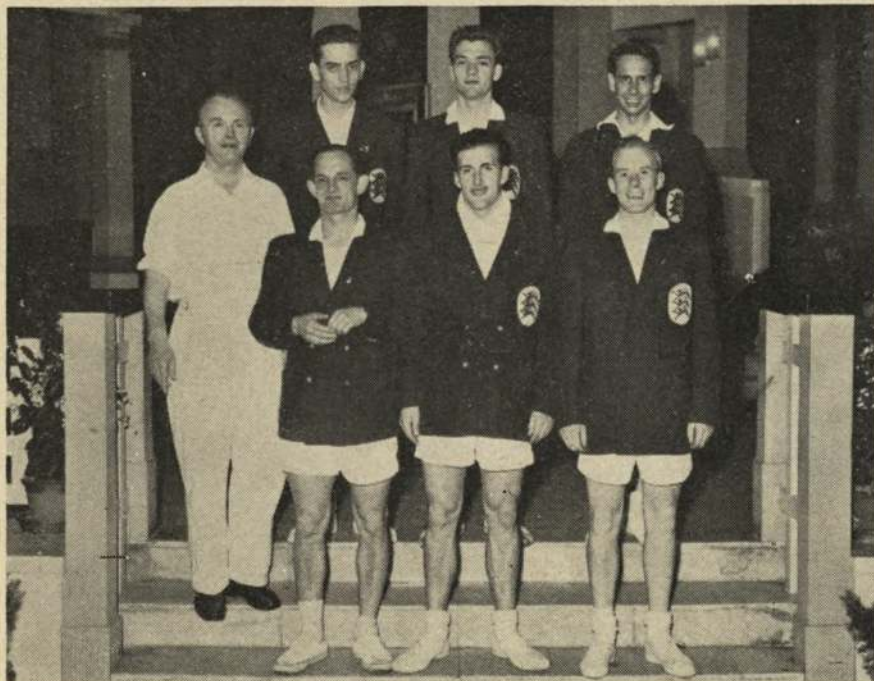
Som sagt så gjort. Finn startede igen og slog Russell med 15-12, 15-1 i en kamp, der lignede kattens leg med musen. Jørn havde derimod en lidt vanskeligere kamp mod Murray, som slet ikke var så dårlig, som vi havde troet, men Jørn klarede skærene og løb af med sejren 18-13, 15-12. Så skulle Ole Jensen første gang i ilden, og det var mod Rex Collins, der løb og løb, men alligevel ikke fik mere end 11 og 3, og alle hans slag blev returneret med traditionelle jensen'ske kæmpehøje bolde, som næsten kom helt uden for synsvidde.

Så var det igen herre double. Først mellem Finn/Jørgen og Russell/McCabe. Finn og Jørgen førte med 12-0 og 13-0 i henholdsvis første og andet sæt, og australierne skulle vist være glade for, at de i det hele taget fik 3 og 1. Dernæst sluttede Ove/Ole Jensen, sidstnævnte reserve for Ole Mertz, der ikke følte sig helt veloplagt grundet lidt uorden i halsen, mod Murray/Cutt, og den nye danske kombination viste sig som sande mestre ved at vinde sikkert med 15-8, 15-10.

Vi vandt altså med 9-0 og måtte kun afgive eet eneste sæt i hele matchen, så alt i alt var det vist ikke aller værst, og aviserne var da også venligere den følgende dag.

Matchen kom os godt tilpas, og vi fandt den som en behagelig generalprøve til slaget mod Indien, som skulle finde sted 2 dage efter.

JHH

Det danske Thomas Cup hold med holdlederen Richard Heilbo på fløjen på trappen udenfor Sea View Hotel i Singapore. Forrest fra venstre: Ole Jensen, Ole Mertz, Ove Eilertsen, bagest Jørgen Hammergaard Hansen, Finn Kobberø og Jørn Skaarup.

INDIEN-DANMARK 3-6

Indiens hold:

1. h. s. Nandu Natekar
2. h. s. T. N. Seth
3. h. s. P. S. Chawla
1. h. d. Monoj Guha/G. Hemmady
2. h. d. Nandu Natekar/R. A. Dongre

Under mottoet: Never change a winning team mødte begge hold frem med de samme spillere i de samme kombinationer til sæsonens mest spændende match mellem to nationer.

Som vi havde ventet blev tilstrømningen af publikum kolossal, idet opgøret blev overværet af ialt ca. 13000 tilskuere, vist nok det største antal mennesker et dansk hold nogensinde har spillet for, men vi kunne lide det. De mange inderes stadige skrigen og jublen, som vel nok mest var møntet på deres egne, opildnede os til at gøre mere, end vi troede, vi kunne, men en hjertelig tak skal også lyde til tilstedeværende danske, som satte deres stemmer til for at hjælpe os. Ikke mindst virkede et selskab bestående af 25 besætningsmedlemmer fra ØK's „Kambodia“ ganske imponerende med deres to store dannebrogssflag. Jo, der var stemning til stede.

Efter den traditionelle indmarch kunne matchen under stor spænding begynde, og vi var vist alle ret rolige den første dag, idet lodtrækningen gav os chance for en 3—1 føring, men

☆ 13.000 tilskuere så danskerne vinde

☆ 2300 kroner på kant

☆ Tilskuerne gav øl til spillerne

så godt skulle det siden vise sig ikke at gå.

Jørn startede mod Natekar lidt usikkert, men spillede sig betydeligt op i løbet af kampen. Men det var en for svær opgave for Jørn, der gang på gang blev fanget af inderens meget kloge placeringer af bolden. Natekar viste sig virkelig at være en spiller af format, og han besejrede da også Jørn med 15—8, 15—13.

Efter denne fulgte Finn mod T. N. Seth i en kamp, hvor det var en fornøjelse at være tilskuer. Finn spillede glimrende, og det samme bør siges om Seth, der dog måtte se sig slået med 18—14, 15—11.

Så var stillingen 1—1, hvilket egentlig også var efter vore beregninger, og da vi skulle igang med doublerne, ville det så vise sig, om vi kunne få den eftertrængte 3—1 føring, som vi håbede på.

Ove Eilertsen/Ole Mertz spillede først mod Natekar/Dongre, og det gik altså ikke godt. Vore to gutter virkede slet ikke oplagte, hvilket bl. a. kan forklares ved Ole Mertz' sengeleje

Danmarks hold:

1. h. s. Finn Kobbero
2. h. s. Jørn Skaarup
3. h. s. Ole Jensen.
1. h. d. Finn Kobbero/J. Hammergaard Hansen.
2. h. d. Ove Eilertsen/Ole Mertz

dagen før. Ove og Ole fik faktisk ikke benene til jorden i første sæt, og i løbet af kort tid var stillingen i andet 11—3 til inderne, så der var vel ikke noget at sige til, at vi på det tidspunkt havde afskrevet matchen. Imidlertid kom der pludselig gang i det danske spil, og ved 13 stod begge par lige. Ydermere fortsatte Ove/Ole til 2—0 i omspillet, men så gik det galt igen, og selv om vore spillere havde ret mange server, kunne de ikke score flere points, og det endte med indisk sejr på 15—3, 18—15.

Ja, der var ikke noget at gøre ved det, men vi havde da heller ikke tabt endnu. Finn/Jørgen sørgede for at udligne mod Guha/Hemmady, som blev slået med 15—12, 15—5. Især i andet sæt var danskerne overlegne.

Da vi næste aften igen skulle starte spillet, bør man indrømme, at vi ikke var helt glade ved situationen, men hurtigt blev alle nerver blæst bort godt hjulpet af den megen støj. Det lyder måske mærkeligt, men der er trods alt noget om snakken.

Finn lagde for imod den indiske mester Natekar, som havde bevist at være en spiller i verdensklasse, kold og beregnende, og det gik slet ikke godt for de danske farver i begyndelsen. Man kan vel ikke sige, at Finn var kold, da det trods alt er noget vanskeligt at være stiv i 35 graders varme, men i alle tilfælde, Finn kom bagud 0—7 og 1—11, og så pludselig tog pokker ved ham, og i en håndevending var han kun bagud 8—11. Denne kraftanstrengelse havde dog taget så meget paa Finns kræfter, at han ikke fik mere i dette sæt. Vi var lidt bange for, at han var gået flad, men det var heldigvis ikke tilfældet, for i andet sæt så man udelukkende dansk initiativ og blændende spil, som resulterede i, at dette meget hurtigt vandtes af Finn. I hele afgørende sæt var Finn i spidsen. Han kom godt afsted til 8—2, men Natekar forsøgte endnu engang at vende slaget og kæmpede sig op til 8—9. I denne periode tog Finn lidt roligt på spillet, og da Natekar var kommet op, havde Finn samlet så mange ekstra kræfter,

Det indiske Thomas Cup hold: Siddende fra venstre: Gajanan Hemmady og Ravindra Dongre. Bagest: P. S. Chawla, Trilok Nath Seth, holdlederen L. R. Agaskar, Monoj Guha og Nandu Natekar.

at han efter en flot finish sluttede med sejr på 8—15, 15—6, 15—10. Nu var vi foran med 3—2, og alt så igen lysere ud, da Ole Jensen gik på banen for at spille mod Chawla. Denne kamp hørte til de få, vi allesammen, undtagen Ole, var sikre på ville give gevinst, og Ole skuffede os ikke. Endnu engang overrumplede Ole sin modstander med meget høje bolde, og den stakkels inder prøvede på alt, for at få Ole bort fra denne taktik, men sådan ville Ole det ikke, og det gik jo også godt således. Første sæt gik sikkert hjem, medens andet bød på noget mere spænding, da Ole en overgang virkede meget udkørt. Den danske føring i dette sæt var dog på 8—3 og 10—6 før Ole „gik ned“, og Chawla tog føringen 13—10. Nu så det ikke godt ud mere. Ole slæbte overkroppen hen ad gulvet, men tre dejlige bolde, som blev slået i nettet af inderen, der ønskede en afgørelse, gav ny energi og håb hos Ole, og en stor sten faldt fra alle danske hjerter, da han sluttede af med at vinde 15—4, 18—14.

Da vi førte 4—2, var vi ganske sikre på, at vi ikke kunne tabe matchen, og de ellers sympatiske indere havde også tabt noget af gnisten, så det var en glad og befriet Jørn, der kunne gå i kamp mod Seth. Jørn spillede her

Så godt som hele besætningen på ØK's motorskib „Kambodia“ (dog med undtagelse af skibskatten) var med til at heppe de danske spillere op under kampen mod Indien. Hver gang danskerne lavede noget godt, gik „Kambodia“s to splitflag med de kendte bogstaver D. Ø. K. til tops.

sin hidtil bedste kamp under opholdet i Malaya. Ganske vist fik han nok at løbe efter, indtil begge spillere havde 10, men fra dette tidspunkt var Jørn ikke til at nappes med, og da han var brudt igennem og vandt førstesæt, var han ikke til at styre, og med en sejr på 15—10, 15—3 blev Jørn endnu

engang match-winner, og under stor jubel bar holdkammeraterne ham ud i guldstol.

De første gratulanter var de indiske spillere, som med et smil på læben og en lille hovedrysten indrømmede, at de var slået regulært. Det var et tiltalende træk, som beviste hvor fine sportsmænd inderne er, og det glædede os naturligvis meget.

Nå, stillingen var 5—2, men vi havde chancer for at vinde større, og det prøvede vi. Ove/Ole mødte nu Guha/Dongre. Sidstnævnte klarede første sæt efter god kamp. Vore drenge kunne med lidt mere held måske have hjemført dette, men i stedet virkede de en klasse over modstanderne i 2. sæt, og vi regnede derfor med, at også det afgørende måtte blive sådan, men da var vi lidt for hurtigtregnende. Inderne tog nemlig hovedrollen, da Ove/Ole pludselig ville til at spille fladt og hurtigt, og det var de altså ikke hurtige nok til. Iøvrigt havde de i andet sæt anlagt den taktik at lade inderne smashe, hvilket egentlig var deres svageste punkt, og det gik meget fint for danskerne, så det var lidt uforklarligt, at de pludselig skiftede spillemåde. Den indiske sejr blev på 15—10, 3—15, 15—3, hvorefter Finn og Jørgen ved stillingen 5—3 kunne begynde på matchens sidste kamp mod Natekar/Dongre. Denne dyst blev en tam forestilling, og det er vel forklarligt, at spillerne ikke kunne yde deres bedste, da folk i massevis udvandrede nu, og da afgørelsen

Jørn Skaarup bæres i guldstol efter at have bragt den danske sejr over Indien i land. Stillingen var på dette tidspunkt 5—2 til Danmark. Fra venstre: Den indiske holdleder L. R. Agaskar, P. S. Chawla, Richard Heilbo, Manoj Guha, Finn Kobberø, Jørn Skaarup, Ove Eilertsen og Ole Mertz.

var faldet. Inderne havde helt tabt humøret, medens Finn og Jørgen dog stadig kunne holde sig oprejst for samtidig at prøve på at skabe lidt tempo, der ville give en fin afslutning, men det kunne ikke blive sådan, og vi måtte nøjes med en stor sejr på 15—8, 15—3.

Vi vandt altså med 6—3, og selv sagt var glæden i den danske lejr meget, meget stor, og heldigvis havde vi mange danske venner i Singapore, som delte denne glæde med os.

Måske satte vi for tre år siden vort gode danske rygte til, men til gengæld vandt vi det igen, og med en sejr, der overhovedet ikke kunne røkes ved, og mon ikke vi var en lille smule stolte i de første par dage efter matchen.

The Commissioner-General, Mr. Malcolm MacDonald, lykønsker Finn Kobberø.

Der var en morsom lille episode efter matchen. En dansk hovmester fra en Mærsk-båd var netop i havn, og sammen med sin kone overværede han spillet, og da det gik så godt for

os, kom han forbi os, inden han gik, idet han stak os en skilling „til en øl“, som han sagde, og vi fik også en øl!

En anden lille oplevelse, synes jeg er værd at nævne. Folk i Østen er meget spilleglade, og der skal ingenting til, før man kan få et væddemål i gang derude. Netop et sådant væddemål gjorde, at en indisk tilskuer klappede vildt og inderligt, hver gang danskerne under matchen lavede noget godt, og naturligvis virkede dette noget overraskende, så det måtte vi have en løsning på, og da man spurgte ham, viste det sig, at han ville vinde et beløb, der svarede til 2.300 danske kroner, hvis vi vandt, ellers havde han nok heller ikke været så begejstret for os.

Jørgen Hammergaard Hansen.

Malaya-Danmark 8-1

Malaya's hold:

1. hs. Eddie Choong.
2. hs. Wong Peng Soon.
3. hs. Ong Poh Lim.
1. hd. Ong Poh Lim/Ooi Teik Hock.
2. hd. Lim Kee Fong/Tan Jin Eong.

Det var med lidt bange anelser det danske hold så hen til den afgørende kamp mod mesternationalen Malaya, for man var klar over, at man stod overfor en meget vanskelig opgave. Aviserne levnede os da heller ikke nogen chance, ja, der stod endda et sted, at den malaysiske sejr på 9—0 var sikker, og at danskernes eneste mulighed for en sejr var, at en af de malaysiske spillere brækkede benet. Det synes vi jo var lige hårdt nok, og vi kæmpede af al magt for at gøre pressens ord til skamme.

Selv om den malaysiske sejr var stor og overvældende, lykkedes det os da også at bryde den fuldstændige malaysiske sejrsrække, og i flere af kampene var der mere spænding, end de malaysiske ledere vist egentlig brød sig om. Danmark havde jo også det handicap, at have spillet to matcher før mødet med det helt friske og udhvilede malaysiske hold, og i den frygtelige varme går der en rum tid, inden man igen har genvundet sin fulde fysiske styrke efter anstrengelserne på badmintonbanen.

Malaya hævdede sig som mesternationalen og vandt Thomas Cup turneringen for tredje gang i træk.

☆

De mange lokalpatriotiske tilskuere og den så ofte omtalte varme var også to faktorer, der var i stort favør af malayerne. Alt dette være ikke skrevet for at komme med undskyldninger, for det malaysiske hold er stadig klart verdens bedste, men under lidt mere lige forhold ville de malaysiske sejrscifre ikke være blevet så knusende.

Den første kamp var Finn Kobberø's møde med Eddie Choong, og det var jo et af de steder, hvor vi håbede på en chance. Finn startede da også i stor stil, og med nogle skønne bolde kom han foran 5—1. Men så havde Eddie maskinen i gang, og med en helt utrolig sikkerhed og kondition udpumpede han fuldstændigt Finn og sejrede så sikkert som 15—6, 15—4.

Wong Peng Soon vandt hurtigt første sæt imod Jørn Skaarup 15—5, men i andet sæt blev han pludselig usikker, og man begyndte at vejle sensationen. Jørn kom i spidsen 12—3, før Wong igen fik hold på sit

Danmarks hold:

1. hs. Finn Kobberø.
2. hs. Jørn Skaarup.
3. hs. Ole Jensen.
1. hd. Finn Kobberø/Jørg. Hammergaard Hansen.
2. hd. Ove Eilertsen/Ole Mertz.

spil. Wong nåede så op på 13, men efter mange dramatiske episoder lykkedes det heldigvis Jørn at vinde sættet 18—16.

Det varede en rum tid, inden Wong igen viste sig på banen efter pausen mellem 2. og 3. sæt, og det var tydeligt, at den gamle mester var meget træt, men med sin vidunderlige slagteknik bjergede han sikkert det afgørende sæt hjem med 15—4 over den efterhånden også godt udmattede Jørn.

Ove Eilertsen og Ole Mertz fik en fin start mod Tan Jin Eong og Lim Kee Fong og kom i spidsen 8—3, men så var det også sket. Malayerne var for hurtige og pågående, og vandt sikkert 15—9, 15—3.

Også den anden herre double resulterede i en sikker malaysisk sejr på 15—4, 15—8 til Ong Poh Lim og Ooi Teik Hock over Finn Kobberø og Jørgen Hammergaard Hansen. Men kampen var dog betydelig hårdere, end tallene kunne tyde på, og ind imellem var der nogle mægtige slag-

Finn Kobberø slog Nandu Natekar
8/15, 15/6, 15/10.

dueller, men Ong Poh Lim's helt fantastisk hurtige spil ved nettet afgjorde kampen.

Næste aften startede man med mødet mellem Ong Poh Lim og Ole Jensen, og selv om Ole kæmpede bravt og flere gange havde Poh Lim i vanskeligheder, var dennes sejr dog ret sikker 15—10, 15—8.

Hermed var den endelige malaysiske sejr en kendsgerning, og i de næste minutter var alt forvirring, mens alle lykønskede og omfavnede det malaysiske hold over sejren.

Finn skulle derefter spille mod Wong Peng Soon, og i første sæt viste Finn sig fra sin allerbedste side og vandt dette med 15—12, men Finn var for udmattet af sine mange tidligere kampe, og Wong havde ret let spil i de to sidste sæt, 15—0, 15—7.

Jørn udkæmpede en drabelig match mod Eddie Choong, og bolden gik over nettet et utal af gange, før den blev afgjort. Jørn præsterede det kunstsyke virkeligt at ryste den ellers utroligt konditionsstærke Eddie, men denne var dog i det lange løb alligevel et nummer for skrap, og Eddie sejrede 15—10, 15—9.

Det var en utaknemmelig opgave, Ove Eilertsen og Ole Mertz stod overfor i kampen mod Ong Poh Lim og Ooi Teik Hock. Der var ikke noget at stille op mod denne frygtelige double, der i stor stil vandt 15—8, 15—1.

Stillingen var nu 8—0 til Malaya, men heldigvis skuffede Finn og Jørge ikke forventningerne, og reducerede til 8—1 ved at vinde over Lim Kee Fong og Tan Jin Eong 18—13, 4—15, 15—6. Finn og Jørge følte sig i andet sæt meget generet af malayernes skrappe overhåndsserver. Da man gik servedommerne på klingen, viste det sig, at een af dem slet ikke kendte reglerne, og de blev derfor udskiftet med to af de australske Thomas Cup spillere. Dette gjorde, at malayerne i 3. sæt havde meget store vanskeligheder med deres serv, og Finn og Jørge vandt komfortabelt

Ole Jensen hilser på P. S. Chawla, Indien.

trede sæt, hvor Jørgens hårde smash skaffede mange points.

Malayerne viste sig altså endnu engang som klart de stærkeste, men gennemsnitsalderen for de malaysiske spillere er 32, for de danske 25, og Wong Peng Soon og Ooi Teik Hock, 37 og 34 år gammel, har uden tvivl spillet deres sidste Thomas Cup kamp. Da det kniber i Malaya at skaffe afløsning for de gamle mestre, er der altså håb om engang i fremtiden at tage Cup'en fra Malaya, lad os se om tre år. **Ole Jensen.**

CANADA U. S. A.		U. S. A. 5—4		AMERIKANSK ZONE			
CEYLON PAKISTAN		PAKISTAN 9—0		ASIATISK ZONE		INDIEN 6—3	
INDIEN THAILAND		INDIEN 6—3		INDIEN 9—0			
HONG KONG BURMA		HONG KONG w. o.		HONG KONG 6—3			
JAPAN		Oversidder					
AUSTRALIEN NEW ZEALAND		AUSTRALIEN 7—2		AUSTRALSK-ASIATISK ZONE			
SVERIGE FRANKRIG		Oversidder Oversidder		EUROPÆISK ZONE			
BELGIEN		Oversidder		SVERIGE 9—0			
TYSKLAND ENGLAND		ENGLAND 9—0		ENGLAND w. o.			
WALES DANMARK		Oversidder Oversidder		DANMARK 9—0			
SKOTLAND IRLAND		Oversidder Oversidder		IRLAND 6—3			
						DANMARK 8—1	
						DANMARK 9—0	
						DANMARK 6—3	
						FINALE 8—1 til MALAYA	

Malayiske mesterskaber

For første gang var de malayiske mesterskaber i år blevet åbnet for deltagelse af udenlandske spillere, og med det opbud af topspillere fra hele verden, som var samlet i anledning af Thomas Cup, var successen jo sikret på forhånd.

Ganske vist kom man til at undvære det amerikanske hold, som allerede var rejst hjem kort efter deres lidt overraskende nederlag til Indien, og det indiske hold, hvis grunde til ikke at ville deltage ikke stod helt klart.

Til gengæld for disse nationers spillere havde man imidlertid fornøjelsen at stifte bekendtskab med de efterhånden meget omtalte indonesiske spillere, hvoraf i hvert fald mesteren, Ferry Sonnevile, var af meget høj klasse. Desuden deltog naturligvis hele det danske og det malayiske hold og tillige enkelte spillere fra Australien og Burma, som dog ikke formåede at gøre sig gældende.

Turneringen spilledes på een bane i hallen i Kuala Lumpur, hvor der var plads til ca. 2000 tilskuere. Spilleforholdene var væsentlig bedre end i Singapore Badminton Stadium. Man følte sig bedre hjemme i det mindre rum, og trækken, som havde været en stor gene, var her ganske ubetydelig, idet der kun var et par enkelte små vinduer helt oppe foroven. Dette gjorde til gengæld, at atmosfæren inde i det i forvejen meget varme rum blev forfærdelig kvalm, og når man havde opholdt sig derinde hele dagen, var man ikke mange sure sild værd.

For at gennemføre turneringen, — der havde et ganske anseeligt antal deltagere, — på den ene bane, var man nødt til at fange an tidligt på formiddagen og lade spillet fortsætte til lidt før midnat. Heldigvis for de danske spillere, hvoraf adskillige er temmelig „formiddagsflade“, fik vi næsten alle vore kampe placeret ret sent på dagen og endda som regel med rimelige mellemrum.

Der startedes om torsdagen med indledende kampe i herre single, og man må sige, at meget ringere start kunne vi næppe få. Reaktionen ovenpå de hektiske Thomas Cup dage kunne ikke undgå at mærkes på de danske spillere, og eftermiddagen bød på fire danske nederlag på stri-

Vindere af Malaya's åbne mesterskaber 1955:

Hs. Ferry Sonnevile, Indonesien.

Ds. Mrs. A. S. Samuel, Malaya.

Hd. Ong Poh Lim/Ooi Teik Hock, Malaya.

Dd. Mrs. A. S. Samuel/Miss Phua Yoke Chin, Malaya.

Md. Jørgen Hammergaard Hansen, Danmark/Miss Amy Choong, Malaya.

be, en kedelig række, som dog heldigvis blev afløst af en endnu længere række flotte sejre, som efterhånden mere end udviskede det lidt svage indtryk, vi havde gjort i starten.

Finn havde haft det uheld aftenen i forvejen at kikse en balancekunst på en træstamme i den stedlige svømmeklub med det resultat, at han slog sig temmelig kraftigt på den ene hofte. Det viste sig, da han kom i gang med spillet, at denne skade hemmede hans bevægelser på banen stærkt, så han kunne kun præstere en gang meget langsom gå-badminton; han tabte derfor i første om-

gang til en ukendt malayisk spiller, Toh Boon Teng, i to sæt, hvilket under omstændighederne var det bedste, der kunne ske, idet Finn derved fik tid til at komme sig til de senere herre doublekampe.

På baggrund af den kendsgerning, at det er en udbredt uvane blandt de malayiske topspillere at scratche, blot der er det mindste i vejen og ofte af taktiske grunde, således havde Ong Poh Lim samme dag trukket sig tilbage fra singlerækken for at koncentrere sig om double, gjorde det Finn umådelig populær, at han stillede op på trods af sin skade, og flere af aviserne hævdede ham til skyerne i lange, tårevædede udgydelser. Jeg skal blot her tillade mig at citere et stykke af referatet i „Singapore Standard“:

„Nu, hvor Kobberø er ude af mesterskaberne, har de mistet en stor del af deres farve og spænding. En tobenet Kobberø er en spiller i verdensklassen men en Kobberø på kun eet ben er et hjerteskræende syn.

Hans tilstand var ikke sådan, at han burde være gået på banen i dag,

Jørgen Hammergaard Hansen i et af sine allerflotteste spring. Endvidere Jørn Skaarup, Ove Eilertsen og Richard Heilbo. Det er Finn Kobberø, der er årsag til al postyret. (Indien—Danmark).

*Thomas Cup pokalen, der vedbliven-
de har til huse i Malaya.*

men uden tanke på sin skade stillede han op for at kæmpe. Hans modstander fik hurtigt en føring på 7—3, mens Kobberø hoppede rundt på højre ben, kun holdt oppe af vikingeånden. Trods dette store handicap drev han med sit store slagrepertoire Boon Teng rundt på banen. Han skånede sig aldrig, men det var nytteløst. Boon Teng fik føring på 10—4, men udelukkende ved sejt viljestyrke fik Kobberø standset ham og kom op på 9—10, før han måtte afgive første sæt, som endte 15—10 til Boon Teng.

Hans halten blev mere udtalt i andet sæt. Boon Tengs cross-drops tog hårdt på ham, og han kunne ikke hoppe hurtigt nok rundt til at udnytte de situationer, hvor han havde udmanøvreret Boon Teng.

Bortset fra de elektriske vifters sagte brummen og dommerens monotone annoncering af stillingen sad tilskuerne dybt nedsunket i en kirkegårdslignende stilhed. De var de henrevne vidner til den sejge kampvilje og tapperheds triumf over kødets skrøbelighed. At sidde der og se på var i sig selv en udmærkende oplevelse. Når man så de perlelignende sveddråber, som prydede Kobberø's pande, kunne man levende forestille sig, hvilken tortur han gennemgik.

Der var tristhed i den danske gruppe, der havde samlet sig for at se deres mester spille. De led sammen

med Kobberø, som gjorde sit bedste for at skjule enhver smertetrækning med et smil. Men han narrede ingen mindst af alt sig selv. For alle omkring banen var det klart som dagen, hvorledes han må have følt det. Der var virkelig ingen grund til, at han skulle fortsætte med den slags tredje grads tortur på sig selv. Der kunne kun være een grund: Folk havde betalt for at se ham spille, og han ville ikke skuffe dem.

Kampen var en yderst smertefuld affære, men den var værd at se. Det var en vidunderlig lektion til os alle i sportsmanship, tapperhed og alle de bedste egenskaber“.

Efter dette må vi ned på jorden igen og konstatere, at derefter led Hammergaard, Ellertsen og Mertz alle den samme skæbne uden ligefrem at have indlagt sig uvisnelig hæder. Men så vendte det også, og om aftenen vandt både Skaarup og Ole Jensen uden større besvær deres singler over henholdsvis en malayisk og en burmesisk spiller, og Ellertsen og Mertz rehabiliterede sig lidt ved at vinde over et malaypar i en tresætskamp.

Dagens største sensation var iøvrigt, at Eddie Choong, som mange havde regnet med ville være i stand til at vinde hele turneringen, blev elimineret allerede i første omgang af en indonesisk spiller efter en lang og opslidende tresætskamp. Olich, som indoneseren hed, var ovenikøbet kun den trediestærkeste af deres spillere; men til forklaring tjener, at Eddie i de dage var plaget af en maveforgiftning, som naturligvis satte sit præg på hans indsats. Olich skulle så næste dag møde sit lands nr. 2, Eddy Jussuf, men scratchede, dels fordi han var træt, men vel også for ikke at opslide sin landsmand.

Skaarup, som i denne turnering vel nok spillede noget af det bedste, han nogen sinde har præsteret, mødte i anden omgang den stærke malay

Abdullah Piruz, og efter en knaldhård dyst, hvor Jørns fantastiske kondition gjorde udslaget til sidst, gik sejren til Danmark med 10—15, 15—6, 15—12.

Også Ole Jensen spillede strålende i anden omgang, hvor han eliminerede en så stærk spiller som Lee Hoo Chye med 18—14, 15—7; Hoo Chye var første reserve til det malayiske hold og er en stærk spiller, hvis spil hovedsagelig er baseret på hans knaldhårde smash. Men efter at denne i starten havde passeret Ole nogle gange, blev der lukket af, og så kunne Hoo Chye iøvrigt smashe så tosset han ville på Oles kendte himmelhøje clears, det kom tilbage alt sammen lige til han fejlede.

I øverste halvdel af singlerækken var Wong Peng Soon og indoneseren Ferry Sonnevile suveræne og gik glat igennem til semifinalen. Nede i den „danske“ halvdel kom også begge vore folk forholdsvis let gennem næste omgang, og skulle så i semifinalen møde hinanden, således at den danske finaleplads var sikret. Ole vandt ret let over den lille malay Kamaruddin, som dels havde haft en let lodtrækning, dels havde lukreret ved Ong Poh Lims fravær, og Skaarup mødte Jussuf, Indonesiens nr. 2, som vi frygtede en del. Det sås imidlertid tydeligt på Jussufs spil og taktik, at indoneserne stadig mangler en hel del af den rutine, som den stadige deltagelse i internationale konkurrencer giver. Jussuf begyndte ganske vist som en tyfon med lynhurtige fremstød og smash fra alle vinkler, og Skaarup blev fuldstændig nedspillet i første sæt med 15—6; men Jussuf havde i allerhøjeste grad overvundet sin kondition, og i andet sæt var han svundet ind til en let brise, som endda forsvandt totalt i tredje sæt, hvor han knapt kunne holde sig oprejst. Skaarup, som havde masser af kræfter tilbage og kun havde ventet på det øjeblik, som måtte komme,

Yndige Amy Choong, nu mrs. Amy Johnny Heah, der sammen med Jørgen Hammergaard Hansen vandt det malaysiske mesterskab i mixed double for 1955.

hvor modstanderen måtte slække på sit morderiske tempo, og det blev kun til to gange to til Jussuf i de to sidste sæt.

I herre double overlevede begge vore „sekundapar“ to omgange, hvorefter Eilertsen og Mertz i kvartfinalen tabte til de senere mestre Ong Poh Lim og Ooi Teik Hock 8—15, 8—15, i en kamp, hvor danskerne i det mindste ydede væsentlig bedre modstand end ved de to pars møde i Thomas Cup finalen. Ole og Jørn tabte i kvartfinalen til vor gamle bekendt Chan Kon Leong, der selv efter at han er nået de fyrre stadig er en habil spiller og navnlig en klog general, og hans unge makker Lai Fook Ying. Denne kamp burde det danske par måske nok have vundet, men der var ikke rigtig noget, der ville gå for dem, og malayernes sejr blev på 15—4, 17—14. Kobberø og Hammergaard havde en let kamp i første omgang, men måtte så på tre sæt mod Piruz og Lim Koon Yam i en ret spændende kamp, som dog næppe havde været slet så spændende, hvis Finn havde været helt i orden.

I mixed var Danmark også blevet repræsenteret, idet Jørgen Hammergaard Hansen trådte ind sammen med Amy Choong, som figurerede med mr. A. N. Other (den malaysiske betegnelse for mr. X), og efter en enkelt let og behagelig sejr, hvor man navnlig blev imponeret af Amys lynhurtige netspil (Jørgens „thunderbolt smashes“ kendte man jo i for-

vejen) var de i semifinalen i denne række.

Af semifinalerne knyttedes den største interesse til mødet i herre single mellem den 37-årige verdensmester Wong Peng Soon og den nyopdukkede stjerne Ferry Sonnevile, som allerede ved flere bemærkelsesværdige sejre forinden havde vist, at han var på vej til at gøre ham rangen stridig.

Sonneville har ikke nogen specielle slag, som man kan misunde ham, det hele er meget lige ud ad landevejen; men han har en meget stor rækkevidde og en glimrende kondition og dertil en sikkerhed, som gør ham meget ubehagelig at møde. Om hans format er stort nok til at beholde den trone, som han ved denne lejlighed vandt sig som verdens bedste spiller, er vel nok ikke helt sikkert, og for os, der så kampen mellem ham og Wong, var der ingen tvivl om, at Wong kunne have vundet.

Wong spillede i første sæt næsten som i gamle dage roligt og uhyre sikkert, og var tydeligt Sonnevilles overmand; men i begyndelsen af andet sæt var Wong uheldig med et par hårfine bolde, der gik et par strenge i hans ketcher, og pludselig tabte han fuldstændig modet og begyndte at fejle ustandselig. Tredie sæt fortsatte på samme måde, og Wong var efterhånden så deprimeret, at han tilsyneladende med vilje slog de sidste 5—6 servereturneringer ud af banen.

I den anden semifinale mødtes Ole og Jørn, og medens mange havde talt om, at den ene burde scratche for ikke at trætte den anden før finalen, hvilket de andre nationers spillere sikkert ville have gjort i denne situation, var man i den danske lejr enige om, at da dette var en individuel turnering, måtte hver spiller slås for sin chance, og det tør man nok antyde, at de også gjorde. Kampen blev lang og hård, en tro kopi af Jørns og Oles mange indbyrdes kampe herhjemme, men Jørn havde bedst kondition og vandt i tre sæt.

Finalen blev ikke den store match, mange havde ventet. Sonnevile spillede meget stærkt, og Jørn var godt udmattet efter semifinalen om eftermiddagen. Resultatet blev 15—5, 15—6 til den stærke indoneser; men så stor er styrkeforskellen næppe under normale forhold.

Finn og Jørgen mødte i semifinalen i herredouble det malaysiske nr. 2 par,

og igen måtte de igennem tre hårde sæt inden sejren var i land. Det var iøvrigt en af turneringens allerbedste kampe, og efter en lidt svag start spillede både Finn og Jørgen efterhånden op til deres allerbedste, og det vil som bekendt sige en hel del, og her som i Thomas Cup fik de efterhånden udnyttet Lim Kee Fongs usikkerhed i de afgørende situationer. Finn var nu næsten restitueret igen, og selv om han måtte trække sig lidt en gang imellem, spillede han en udmærket kamp.

I finalen mødte de så Ong og Ooi, og efter et noget famlende første sæt, som uden det helt store spil gik til malayerne med 15—8, spillede danskerne sig atter op og leverede i andet sæt et bråvallaslag, som sikkert vil blive husket i Malaya i lange tider. Der var endeløse dueller, hvor der måtte smashes ikke to eller tre, men både ti og femten gange, før bolden var i gulvbrædderne. Både Jørgen og Finn undgik på glimrende måde at sætte modstanderne i angreb for ofte, og parrene fulgtes ad til å 13, hvorefter omboldene blev noget af det mest spændende, man længe har oplevet. Malayerne havde den ene matchbold efter den anden, men danskerne formåede stadig at holde dem stangen, for endelig under øredøven jubel at udligne til 4—4. Men desværre var de danske server hen mod slutningen af kampen sløjet betydeligt af; både Jørgen og Finn havde fået nerver på over for de lynhurtige malaysiske modtagere, og det kneb stærkt med at få scoret points, når de først havde erobret serveretten. Uden dette psykiske handicap kunne danskerne måske have vundet andet sæt, som de nu måtte afgive med 17—18; men det er et spørgsmål, om de ikke nu var bedre tjent med den strålende finish, som kampen fik, end hvis der var blevet spillet et tredie sæt, hvor malayerne på grund af danskernes træthed sandsynligvis havde været overlegne. Under alle omstæn-

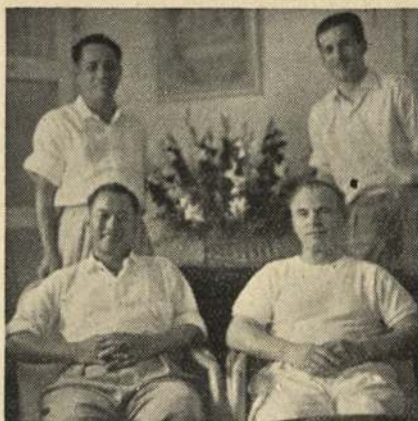
Ove Eilertsen og Ole Mertz hilser på inderne G. Hemmady og Manoj Guha.

digheder var det en strålende indsats af det danske par.

Hammergaard Hansens banemand i single så hele tiden ud som om han spillede med lukkede øjne, og onde tunger påstod, at han faktisk ikke behøvede at lukke dem op for at vinde; nu var det Jørgen, der efter tre hårde kampe betrådte banen for at spille den fjerde på samme dag, nemlig finalen i mixed double, som havde svært ved at holde øjnene åbne af lutter udmattelse. Ikke desto mindre lykkedes det ham fuldstændig udmattet at slæbe den eneste danske sejr hjem, idet han besejrede de mangeårige mestre Chan Kon Leong og

Ø. K.'s ungarlemesse i Singapore.

Richard Heilbo og Ole Mertz forhandler med formanden for Selangor Badminton Association, Lee Kok Chee, og sekretæren, Cheong Pak Yin, om arrangementet i Kuala Lumpur. På bordet den flotte blomsterdekoration, som danskerne modtog fra Jørgen Færch i Penang.

mrs. Samuel i tre sæt, men det var lige på et hængende hår.

Med to andenpladser og et mesterskab sluttede turneringen således særdeles fint for de danske farver, og

det indtryk, man fik med efter at have set Malayas topspillere i aktion, var, at det vil blive meget vanskeligt for Malaya at genvinde Thomas Cup om tre år. Dels er deres nuværende Thomas Cup spillere gamle og falder vel snart fra, og dels er der tilsyneladende endnu ret stor styrkeforskel mellem dem og de yngre folk, som til den tid skal afløse dem. I hvert fald er de på indeværende tidspunkt absolut ikke bedre end de danske spillere. Men kender man malayerne ret, skal de nok gøre en kraftindsats for at komme igen; men alene det, at det ikke synes helt håbløst for os næste gang, er jo et lyspunkt. **O. Mertz.**

Ø. K.'s hovedsæde i Bangkok.

Thailand-Danmark 1-9

Ligesom i 1952 spillede det danske hold på hjemvejen en match i Bangkok mod et udvalgt siamesisk hold, som blev besejret 9—1. Der blev spillet to aftener, og hver aften's program bestod af 3 singler og 2 double.

Siameserne satte helt nye spillere ind i hver kamp, for at så mange som muligt skulle have lov til at prøve kræfter med de danske spillere. Badminton er en ret ny sportsgren i Thailand, men alligevel var der en del af de siamesiske spillere, der var ret lovende, og publikumsinteressen for kampene var stor. I Thomas Cup turneringen havde Thailand da også klaret sig ganske pænt, og kun tabt 6—3 til så stærk en badmintonnation som Indien.

Der er ingen grund til at omtale de enkelte kampe nærmere, kvaliteten var ikke altid lige god, men de umulige siamesiske bolde og en ret generende blæst i hallen må bære hovedskylden herfor.

På vej hjem stoppede vore spillere op i Bangkok, hvor de gav en opvisningsmatch, og slog thailænderne 9—1.

Hverken Jørn Skaarup eller Jørgen Hammergaard Hansen kan dæmme op for begejstringen. Det er igen Finn Kobberø, der er anledningen. Ole Jensen, Ove Eilertsen og Richard Heilbo tager det nok så køligt.

Resultater:

Første aften:

Jørn Skaarup—Pinit Pattaphongse 17—15, 7—1, Scr., Ole Jensen—Uthai Chitarophas 18—17, 15—7, Jørgen Hammergaard Hansen—Soo Sae Kak 15—10, 15—11, Finn Kobberø/Jørgen Hammergaard Hansen—Sunthorn Suphaphan/Kamol Sutvanit 15—7, 15—9, Ole Mertz/Ove Eilertsen—Pirom Prichavudhi/Chaiyod Mahprasert 11—15, 12—15.

Anden aften:

Finn Kobberø—Direch Khajadbhye 15—5, 15—7, Jørn Skaarup—Thaval Sanguanboon 16—17, 15—4, 15—2, Ole Jensen—Thongsuk TanKanhai 15—4, 15—6, Finn Kobberø/Jørgen Hammergaard Hansen—Sanguan Anantanon/Soo Sae Kak 15—5, 18—14, Ove Eilertsen/Ole Mertz—Supraphol Buranaharn/Chat Keawprasert 15—13, 15—6.

O. J.

STREJFLYS FRA MALAYA

En rangliste

Et andet telegram fra Singapore fortalte, at:

Finn Kobberø og Jørgen Hammergaard er placeret som nr. 2 blandt doublespillere i en verdensrangliste, der er udarbejdet af den mangeårige badminton-kritiker og sportsmedarbejder i „Singapore Standard“, malayen Leong Hew Meng.

Verdens bedste doublepar er ifølge Hew Meng malayerne Ong Poh Lim og Ooi Teik Hock, og øverst på ranglisten over singlespillere står Eddie Choong. Her er Finn Kobberø opført som nr. 4, mens Jørn Skaarup har erobret syvendepladsen.

Ranglisten ser sådan ud:

Singlespillere: 1. Eddie Choong, Malaya, 2. Wong Peng Soon, Malaya, 3. Ong Poh Lim, Malaya, 4. Finn Kobberø, Danmark, 5. Nandu Natekar, Indien, 6. Joe Alston, USA, 7. Jørn Skaarup, Danmark, 8. T. N. Seth, Indien, 9. Dick Mitchell, USA, 10. Don Murray, Australien.

Doublespillere: 1. Ong Poh Lim og Ooi Teik Hock, Malaya, 2. Finn Kobberø og Jørgen Hammergaard, Danmark, 3. Tan Jin Eong og Lim Kee Fong, Malaya, 4. Manoj Guha og G. Hemmady, Indien, 5. Carl Loveday og Manuel Armendariz, USA, 6. Wynn Rogers og Bobby Williams, USA, 7. Nandu Natekar og R. Dongre, Indien, 8. Ole Mertz og Ove Eilertsen, Danmark.

Instrukser

De danske spillere fremhævede den indiske holdleder, L. R. Agaskar, der var „referee“ i matchen mellem Malaya og Danmark, som den bedste turneringsleder, de nogensinde havde været ude for. Agaskar havde en levende føling med hele matchen, og han betænkte sig f. eks. ikke et øjeblik på at udskifte linie- eller serve-dommere, hvis han fandt, at de ikke var helt på højde med deres job.

Umiddelbart før matchen gik i gang, kaldte Agaskar den malaysiske holdkaptajn, Wong Peng Soon, og den danske ditto, Jørn Skaarup, til sig og meddelte dem, at han ikke gerne så spillerne anvende mere tid end højst nødvendigt til at tørre sveden af panden, eller stoppe længere end højst nødvendigt for at nippe til et glas vand, når de passerede fra

den ene banehalvdel til den anden. Agaskar foreslog holdkaptajnerne, at deres spillere var forsynet med håndklæde til at tørre sveden af med, således at de ikke behøvede at forlade banen under spillet.

Med undtagelse af holdkaptajnen ville ingen som helst få tilladelse til at tale med spillende holdkammerater mellem sættene.

Presseservice

Ikke så snart var de enkelte Thomas Cup matcher afviklet ude i det fjerne Singapore, før telegrafene tikede lange, detaljerede referater og resultater — muntre og mindre muntre — ind på redaktionerne hos den danske presse, således at vi, der sad i angst og bæven herhjemme, fik et glimrende indtryk af slagenes gang i Malaya. I sandhed en meget fin pres-seservice.

Det samme siger amerikanerne ikke. Otte dage efter at Thomas Cup opgøret mellem USA og Indien havde fundet sted, blev vi fra USA anmodet om at luftpostsende resultaterne, idet man f. eks. i så stor en by som Detroit ikke i de stedlige aviser havde kunnet opspore en eneste linie fra Singapore og derfor ikke anede et klap om udfaldet.

Stadstøjet

Det indiske Thomas Cup hold landede i Kallang Airport ved Singapore iført „søndagstøjet“, d. v. s. lange hvide benklæder, mørkeblå lands-holdsjakker med den indiske stjerne på brystet, hvide skjorter og ensfarvede, tværstribede slips.

Danskernes påklædning var — flyvedistancen og varmen taget i betragtning — nærmest hvad vi herhjemme kalder „tvangfri“, men praktisk.

Eddie 25

Ved et cocktail-party den 29. maj, som mr. Loke Wan Tho, en af notabiliteterne indenfor malaysisk badminton, gav til ære for samtlige Thomas Cup spillere, fejrede man samtidig Eddie Choong's 25 års fødselsdag, der netop faldt samme dag. Som det sig hør og bør paraderede der på et af bordene en stor fødselsdagsskage med 25 brændende lys. Eddie skar kagen for, bistået af den yndige mrs. Christina Loke.

I 1952

De malaysiske journalister havde stadig det danske besøg i Singapore i 1952 i frisk erindring. Pressen genfortæller således, at den danske holdleder i 1952, N. P. Kristensen, ved afrejsen den gang udtalte, at „næste gang vil vi ankomme hertil i god tid, og vi vil så først overvinde varmen og derpå vore modstandere“. — Og det lykkedes jo også til en vis grad.

Træner søges

Indien ser allerede nu hen til det næste Thomas Cup opgør, og venter inden 1958 at kunne bygge et virkeligt stærkt hold op. I forbindelse hermed håber man at kunne overtale en af de malaysiske topspillere til at blive professionel. På grund af de klimatiske forhold foretrækker inderne en malay som træner, fremfor en europæer.

Tilskuere

Over 6000 tilskuere pr. aften overværede matchen mellem Indien og Danmark. Det er tal, vi ikke kender til herhjemme.

Chan lægger op

Den nu 40-årige Chan Kon Leong, som mange sikkert vil huske fra hans besøg her i Danmark, har nu definitivt sagt farvel til al konkurrencebadminton. Hans sidste optræden i turneringer blev de malaysiske mesterskaber.

Aabent hus

Medens danskerne under opholdet i Singapore altid trænede for „åbent hus“ og for alle, der — som de selv udtrykte det — kunne udholde at se på dem, foregik den amerikanske træning før matchen mod Indien i den allerdybeste hemmelighed og for lukkede døre.

Advarsel

Vær ikke for sikre på danskerne, næste gang de kommer her, slutter en af de malaysiske journalister advarende sin artikel.

Sikke priser

Billetpriserne til finalekampene mellem Malaya og Danmark var 3,00, 6,00 og 10,00 malay dollars (à kr. 2,33).

STREJFLYS FRA MALAYA

Til gilde

Vore spillere modtog et utal af invitationer, ja, så mange, at de af hensyn til træningen og formen måtte afslå adskillige. Blandt indbyderne nævner vi: The Commissioner-General for South East Asia, the Rt. Hon. Malcolm MacDonald, The President and Members of the City Council of Singapore, The President and Committee of the Badminton Association of Malaya, mr. and mrs. Loke Wan Tho, Chanreis, The President of the Selangor Badminton Association, den danske minister i Bangkok, Gunnar Seidenfaden og frue, direktør I. C. Hansfort, rederiet A. P. Møller, Bangkok, direktør F. E. Pedersen, ingeniørfirmaet Christiani & Nielsen, Bangkok, og direktør E. Plesner, Ø. K., Bangkok, The Badminton Association of Thailand, samt adskillige invitationer af mere privat art fra danskere, der opholdt sig derude.

Serven

Den malaysiske presse kalder Ong Poh Lim's serve for en „krokodilleserv“. — Vi ved ikke, hvorledes krokodiller server, men komisk ser Ong Poh Lim's serve i alle tilfælde ud.

Efter dansk opfattelse er Ong Poh Lim's serve ofte mistænkelig i nærheden af „overhånds“, idet han ofte i serve rammer bolden højere end bæltetestedet. — Der er ingen tvivl om, at den indiske leder og „referee“ i matchen mellem Malaya og Danmark, L. R. Agaskar, var af samme mening, idet han tog anledning af denne mistænkelige serve til at eksaminere en af de malaysiske „linesmen“, som viste sig ikke at kende reglen om, at en serv skal dømmes „overhånds“, hvis bolden i serve rammes i en højde, der ligger over bæltetestedet.

Da Agaskar havde konstateret denne mangel på kendskab til reglerne, udskiftede han resolut de malaysiske linievogtere med australske.

Medaljer

Sir George Thomas var selvfølgelig den centrale figur i den ceremoni, der markerede slut på 1955's Thomas Cup turnering i Singapore Badminton Stadium. Af det malaysiske badminton forbund fik Sir George overrakt

et tin testel i taknemmelighed over de tjenester, han har ydet badmintonspillet og til erindring om besøget i Malaya.

Derefter overrakte Sir George Cup'en til den malaysiske holdkaptajn, Wong Peng Soon, og til slut fik såvel danske som malaysiske spillere hver overrakt en medalje til minde om matchen.

Næste gang

Ikke så snart var de udenlandske gæster ude af landet, før den malaysiske presse hengav sig i betragtninger over næste Thomas Cup finaler (1958) og om den nuværende malaysiske overlegenhed badmintonmæssigt set kan holde indtil den tid.

Indoneseren Ferry Sonnevile, der i de åbne malaysiske mesterskaber ekspederede verdensmesteren Wong Peng Soon over i tilskuernes rækker, fik aviserne til at benævne Malaya som „en mesternation uden mester“. Men Ferry Sonnevile alene har ikke forårsaget den malaysiske hovedpine, også andre indonesiske spillere, så som Eddy Jusuf og Olich, er under rivende udvikling og vil med tiden give malayerne fuldt op at gøre. Fra vest — siger bladet — vil Danmark fortsat være hovedtruslen mod det malaysiske herredømme. I Finn Kobberø og Jørgen Hammergaard Hansen har Danmark to unge mennesker, der vil holde dansk badminton frem i rampelyset, så længe de spiller. Bortset fra Ong Poh Lim og Ooi Teik Hock, der nærmer sig de ældres rækker, når det atter går løs i 1958, kan referenten på nuværende tidspunkt ikke få øje på nogen malaysisk kombination, der kan matches mod det danske par.

Indbydelse

De danske spilleres glimrende indsats i dette års Thomas Cup turnering har selvfølgelig ude omkring i verden yderligere øget interessen for dansk badminton, og ikke så snart var kampene i Malaya færdigspillet, før invitationerne begyndte at indløbe fra fjern og nær.

Først meldte Indonesien sig som interesseret. Man ønskede gerne at prøve kræfter med vort Thomas Cup hold, medens dette endnu opholdt sig i Malaya, men på grund af det noget

anstrengte program kunne man ikke belaste vore spillere yderligere, og man måtte afstå fra at modtage udfordringen.

Men også fra den anden side af Atlanten har man „følere“ ude med henblik på repræsentation ved næste års åbne mesterskaber i U. S. A.

Som tredie liebhaver meldte Indien sig. Dette land ønskede gerne at se den danske første herre double som deltager i Cricket Club of India's Badminton Tournament og Western India Badminton Championships, der skal afvikles i september—oktober.

Sidst har Lucknow Badminton Association forespurgt, om de danskere, der eventuelt deltager i forannævnte mesterskaber, kunne tænke sig at forlænge deres ophold i Indien i fjorten dage, således at de også kunne deltage i Northern India Badminton Tournament i Lucknow, hvor også to indonesere menes at ville deltage.

Selvfølgelig kan vi ikke andet end føle os beæret af al den interesse, der herigennem vises dansk badminton, men alvorlige problemer melder sig samtidig, nemlig den tid, der kræves af de unge spillere for sådanne store rejser.

Tog det køligt

Om matchen Australien—Danmark skriver en malaysisk avis, at „der var ingen jublen; danskerne tog sejren, som de tager en Carlsberg øl og et stykke med Gorgonzola ost“.

Man husker

I de breve, der er nået frem til redaktionen efter danskernes besøg i det fjerne østen, beklager man, at DBF's formand, N. P. Kristensen, ikke denne gang kunne ledsage holdet på dets store Østerlandsfærd og genopfriske forbindelsen med alle de venner, han vandt sig derude i 1952.

Men — skrives der — Richard Heilbo var en glimrende substitut, og såvel han som de seks spillere var strålende ambassadører for vort land, selv om det ikke lykkedes dem at bringe „the bacon“ med hjem til Danmark.

Assurancen

Thomas Cup pokalen, der er af sølv, er assureret for £ 1.000.

SMÅ FJER

Livet er andet end idræt

Som nævnt andetsteds i bladet indgik der for nogen tid siden invitation til nogle danske badmintonspillere om at deltage i nogle turneringer i Indien. Det drejede sig om Jørgen Hammergaard Hansen og Finn Kobberø.

Nogle vil måske undre sig over, at spillerne ikke tog imod dette flotte tilbud til endnu en eventyrrejse på fem-seks uger ud til det fjerne Østen med alt kvit og frit. Man kan levende sætte sig ind i, at begge har haft de største kvaler med at bestemme sig, og at begge adskillige gange har talt på knapperne.

„Men“ — som Jørgen Hammergaard Hansen siger i interview med B.T. — „man kan ikke blive ved med at bede sig fri og samtidig regne med, at man skal have fuld løn, og ingen af os unge har råd til at sige nej til lønnen for at få fri. „Man må også tænke på“ — fortsætter Jørgen — „at livet er andet end idræt, at man må dygtiggøre sig inden for sit fag, for der står mange parat, hvis man ikke opfylder kravene“.

Alle vil give Jørgen ret i hans sunde betragtninger og respektere, at spillerne lod hensynet til deres arbejdsveje stærkere end den nok så generøse og tillokkende indbydelse. Og vi håber, man i Indien vil forstå, at det for sportsfolk, der ofte må trække store vekslers med hensyn til frihed fra deres arbejde, er nødvendigt at renoncere en gang imellem, samt at den store og ærefulde indbydelse (for både spillerne og dansk badminton) ikke derfor påskønnes mindre højt, hvilket man fra DBF's side naturligvis også har tilkendegivet over for de indiske indbydere.

Australien—NZ

Fra New Zealand Badminton Federation har vi modtaget lykønskninger i anledning af vort Thomas Cup holds fine sejr over Australien.

Sammen med lykønskningerne fulgte resultaterne fra Thomas Cup opgøret mellem New Zealand og Australien. Resultatet blev som bekendt 7—2 til Australien, og tallene fra de enkelte kampe ser således ud (de australske spillere er nævnt først):

Don Murray slog P. D. Skelt 15-2, 17-18, 15-5.

S. Russel tabte til J. E. Robson 11-15, 13-15.

C. Cutt slog S. L. Shand 15-6, 15-8.

Don Murray tabte til J. E. Robson 7-15, 8-15.

S. Russel slog P. D. Skelt 15-5, 15-10.

Don Murray & Cutt slog P. D. Skelt & A. T. Skelt 15-6, 15-2.

A. McCabe & S. Russel slog J. E. Robson & L. Shand 15-7, 15-12.

C. Cutt & Don Murray slog J. E. Robson & L. Shand 15-6, 15-9.

A. McCabe & S. Russel slog P. D. Skelt & A. T. Skelt 15-6, 15-9.

Manglende fotos

Vi beklager meget, at vi ikke er i stand til at bringe fotos af det sejrende malaysiske Thomas Cup hold, såvel som af vore modstandere fra Australien som Thailand. Blandt de mange fotos, som spillerne havde med hjem, manglede disse tre. Vi skrev straks ud efter dem, men endnu ved redaktionens slutning havde vi ikke modtaget svar.

„Yam Seng“

Har De nogensinde hørt om en klub, der hverken havde formand, næstformand, kasserer eller sekretær, men blot lutter menige medlemmer, og alligevel kunne „prale“ med at være en yderst estimeret klub.

Vi har en sådan klub midt iblandt os, og den bærer det forunderlige navn „Yam Seng Klubben“. Hvordan bliver man medlem af denne mystiske klub? Ja, det er omtrent lige så svært, som det er for en kamel at komme igennem et nåleøje.

Klubben, der i øjeblikket kun tæller syv medlemmer, består udelukkende af Thomas Cup-spillere eller -ledere. Det vil dog sige ikke „almindelige“ Thomas Cup spillere. Næ, for at blive medlem skal man være blandt de få udvalgte, der har været med på turene til Malaya. Ja, og så er dette ikke engang tilstrækkeligt, thi selv om man har været så heldig at være med derude, skal man først

ansøge om at blive optaget som medlem af klubben, og her sidder de eksisterende medlemmer som domsmænd. Blot een stemme imod en anmodning, og ansøgningen vander lige lukt i papirkurven.

Klubbens formål er et par gange om året at samles til et festligt lag (lejlighedsvis med damer) og genopfriske gamle minder fra Østens paradis.

I øjeblikket udgør klubbens lille medlemskare, som allerede nævnt, kun syv stykker, nemlig Jørg. Hammergaard Hansen, Poul Holm, Ole Jensen, John Nygaard, Ib Olesen, Jørn Skaarup og N. P. Kristensen; men Ove Eilertsen, Finn Kobberø, Ole Mertz og Richard Heilbo er ved at få deres generalieblad ført à jour med henblik på fremsendelse af ansøgning om optagelse.

Hvad betyder „Yam Seng“? Kort og godt „Drik ud“. Man bliver jo så forbasket tørstig af at tænke badminton, navnlig når det er i Malaya.

25.000 km

Da SAS' store Vikingemaskine landede i Kastrup efter turen til Malaya, havde vort Thomas Cup hold gennemfløjet en distance på ca. 25.000 kilometer.

Turen gik som bekendt over Kastrup, Düsseldorf, Geneve, Rom, Cairo, Karachi, Bangkok, Singapore, Kuala Lumpur, Ipoh, Taiping, Penang, Songkhla, Bhuket, Bangkok, Karachi, Cairo, Rom, Geneve, Düsseldorf, Kastrup.

U.S.A. lykønsker

Også fra den anden side dammen kom der lykønskninger i anledning af vore spilleres store bedrifter i Malaya og Thailand. Vor landsmand i Detroit, Hans Røgind, har i et brev til forbundet givet udtryk for den glæde, han følte, da han hørte om de danske resultater i det store Thomas Cup opgør.

En datter — En søn

Gitte Schultz-Pedersen (GBK): en datter. Inge Birgit Poul Anker Hansen (KBK): en søn.

Kedelige EFTERDØNNINGER fra Malaya

Et UP-telegram fra Singapore fortæller, at:

Malaysiske badminton officials er bestyrkede og indignerede over beskyldningerne, der er fremsat af et medlem af det amerikanske Thomas Cup hold, og som går ud på, at landets politikere havde den fulde kontrol med spillet, og at spillerne havde fået ordre til ikke at vise sig venlige over for amerikanerne.

Beskyldningerne er fremkommet i et blad i Pasadena, Californien, der citerer Wynn Rogers, en af amerikanernes doublespillere.

Rogers klager også over, at amerikanerne alt for tit blev straffet for „uanselige fejl og tekniske uregelmæssigheder, der normalt overses i henhold til spillernes gentlemen's agreement“, mens det indiske hold — til hvem amerikanerne tabte i Thomas Cup — ikke blev straffet for de samme forseelser.

☆

Heah: Nonsens

Præsidenten for det malaysiske badmintonforbund, Heah Joo Seang, tilbageviser anklagerne og siger: „Jeg har aldrig nogen sinde læst lignende nonsens“. Påstanden om, at politikerne skulle kontrollere spillet karakteriserer han som „vås“.

☆

Heilbo: Forbløffet

Vi har forelagt Wynn Rogers udtalelser for lederen af det danske Thomas Cup hold, kaptajn Richard Heilbo, der allerede på et tidligere tidspunkt var kendt med sagen, idet en artikel fra singaporebladet „Straits Times“ havde været ham forelagt af en herværende repræsentant for United Press.

Heilbo gentog overfor os, hvad han havde udtalt til U. P., og som har været gengivet i malaysiske blade, nemlig, at han blev meget forbløffet, da han hørte om kritikken fra amerikanerens side, og han fortsatte: „Vi fandt, at The Badminton Association of Malaya (B. A. M.) var yderst omsorgsfulde over for os og alle andre gæster. De var til vor disposition

fra det øjeblik, vi landede i Singapore, indtil vi rejste. Endskønt vi holder meget af de amerikanske spillere, kan vi ikke stå bag dem i den fremsatte kritik, som jeg finder uretfærdig“.

Overfor Wynn Rogers påstand om, at de malaysiske spillere syntes at have været beordret til ikke at være for venlige, og om, at de ikke skulle „mix with the Americans in public“, sagde Heilbo, at de malaysiske spillere heller ikke „mixed“ sig med danskerne, men det skyldtes udelukkende, at holdene boede langt fra hinanden og trænede på forskellige tidspunkter, hvorfor der var få lejligheder for holdene til at blande sig med hverandre. Når som helst man traf malaysiske spillere var de venlige og forekommende.

Kritikken af dommerne og turneringslederne var efter Heilbo's mening uretfærdig, idet dommerne i hovedsagen var gode. Naturligvis måtte det ske — også i Singapore —, at der forekom fejl, men dommerne var sandelig upartiske, og Heilbo tilføjede, at han med største fortrosthed overlod de danske spillere i hænderne på turneringsledere og dommere.

Heilbo observerede ikke, at nogen dommer var „one-sided“. Gennem hele matchen mellem U. S. A. og Indien fulgte han spillet fra pladser nær amerikanernes. Enhver opstået bemærkelsesværdig fejl ville være blevet gjort til genstand for kommentarer på stedet; men intet særligt skete.

Foranlediget af Wynn Rogers påstand om, at amerikanerne blev straffet for „småforseelser“, der ellers ifølge gentleman agreement bliver overset, mens inderne gik ram forbi, udtalte Heilbo: „Der findes ikke noget „Gentleman's Agreement“, som tillader at ignorere mindre fejl. Enhver fejl, der erkendes af dommeren, skal dømmes i henhold til spillereglerne. Hvis nogen begået fejl blev ignoreret af dommeren, ville det virke unfair over for modstanderen“.

„Det forekommer iøvrigt mig“, fortsatte Heilbo, „at inderne gjorde forholdsvis få fejl (forsyndelser mod reglerne). Indernes opfattelse af spillereglerne er meget lig danskernes,

og den indiske leder, mr. Agaskar, var som referee i matchen mellem Malaya og Danmark een af de bedste, jeg nogensinde har set. Inderne kendte spillereglerne og syntes at have fået instruktion om at følge dem nøje, og de gjorde det“.

Heilbo sluttede: „Malayerne var mere venlige og gjorde mere for vor komfort, end jeg tror, det vil være muligt for Danmark at gøre. **Loke Wan Tho** var en yderst charmerende vært for os, og således var også alle hans hjælpere i modtagelseskomiteen. Til Wynn Rogers klage over, at der ikke var stillet vogne til disposition for holdene, kan jeg kun sige, at naturligvis måtte vi selv sørge for vor transport, men ved mange, mange lejligheder blev der stillet de dejligste vogne til vor disposition af malayerne personlig og af mange andre venner. — Jeg tror ikke, at Wynn Rogers mening er udtryk for hele det amerikanske hold og dets lederes. Det er mit indtryk, at Rogers er en gentleman, og jeg vil blive virkelig ked af det, hvis hans kritik har været så skarp, som påstået“.

☆

Sir George: Uretfærdigt

Også Sir George Thomas er blevet præsenteret for Wynn Rogers interview, og Sir George er helt på linie med den danske holdleder. Han udtalte, da han landede i England:

— Hvis Wynn Rogers udtalelser er rigtigt gengivet, er hans kritik uretfærdig. Så vidt jeg kunne skønne, blev det amerikanske hold modtaget lige så godt som alle andre, og forholdet mellem de forskellige landes hold var på alle måder det bedste. Det er noget vrøvl, når amerikaneren påstår, at malayerne havde ordre til at holde sig for sig selv. Jeg kan heller ikke forstå Rogers antydninger om, at politikerne skulle have indflydelse.

— Endelig må jeg benytte anledningen til at sige, at som gæst var det mit lykkelige privilegium at dele med holdene den gæstfrihed, der blev udvist over for dem.

En god ketcher
fortjener de bedste strenge -
forlang derfor

Poul Holm

Silkegade 11
Tlf. Central 3082-13382

Film

Thomas Cup matcherne mellem USA—Indien, Danmark—Australien, Indien—Danmark og Malaya—Danmark blev alle forevigtet på film, der straks blev vist i biograferne i Malaya. Gid de også må nå hertil.

C. H. Maidment

Vi har for kort tid siden modtaget den sørgelige meddelelse, at sekretæren i det irske badmintonforbund, C. H. Maidment, den 9. maj pludselig er afgået ved døden under en operation.

Maidment var leder af det første irske Thomas Cup hold under dets besøg i København i 1948. Mange danske spillere lærte ham at kende under de gentagne besøg i Irland gennem de senere år. Han stod i forreste front blandt de irske badmintonledere og vil blive savnet meget både som leder og af sine mange venner, hvorefter mange danske.

Igen til Vejle

For tredje gang har DBF indbudt til instruktørkursus under ledelse af DBF's spilleudvalg, Ligesom i 1953 afholdes kurset på Den jyske Idrætsskole i Vejle, og det strækker sig over otte dage, begynder den 21. aug. og slutter den 28. aug.

Elevstaben, der tæller 32, hvoraf 3 kvindelige, fordeler sig med 3 elever

i ældste klasse (afgangsklassen), 7 elever i 2. kl. og 22 elever i 1. kl. (yngste klasse).

Også ved dette års kursus bliver lærerstaben — med Robert Møller fra DBF's spilleudvalg som kursusleder — den bedst tænkelige. Lad os nævne: Ekspeditionssekretær C. Vincent (DIF), forstander Sv. Aa. Thomsen (Den jyske Idrætsskole), Hans Hansen („badmintonprofessoren“), Chr. W. Petersen, forbundsinstruktør (professionel), Svend Kobberø, forbundsinstruktør, konsulent N. P. Kristensen (DBF's formand). Kursets sekretær bliver Ole Mertz fra DBF's spilleudvalg.

Eleverne vil få undervisning i såvel teori som praksis, dog er hovedvægten lagt an på instruktion i praksis, ligesom spillereglerne grundigt gennemgås.

Eleverne vil i god tid få tilsendt en del af undervisningsmaterialet, således at de kan sætte sig ind i disse pensaa, ikke mindst spillereglerne.

Når eleverne har modtaget deres certifikat, hvadenten det drejer sig om elever i 1. kl., 2. kl. eller afgangsklassen, vil de stå godt rustet til at tage arbejdet op i marken.

SVERIGE

Ved Svenska Badmintonförbundet's årsmøde skete der en del ændringer i ledelsen, som nu består af:

Formand Stig Facht, Stockholm, næstformand Sten Cronborn, S. Vällingby, sekretær Gustaf Wennström, Stockholm, kasserer Gösta Öhman, Stockholm.

Den øvrige bestyrelse består af: Thorsten Hengård, Halmstad, Fritz Johansson, Örebro, Åke Sohlström, Borås, Stig Jansson, Göteborg, Åke Holmström, Malmö, Thorsten Thagg, Malmö, og Karl-Gustav Larsson, Avesta.

Forbundets adresse er herefter:

Svenska Badmintonförbundet,
c/o G. Wennström,
Hornsgatan 43,
Stockholm Sö.

Forretningsudvalget (VU) og spilleudvalget (UK) består af: Stig Facht (spilleudvalgsformand), Gustaf Wennström, Gösta Öhman, Sten Cronborn og Björn Franzén.

SBF's formand

Stig Facht.

Som nævnt andetsteds i bladet skete der på Svenska Badmintonförbundet's sidste årsmøde en stor ændring i det svenske forbunds ledelse, og saa godt som alle medlemmer er nye „ansigter“ i hvert fald for det danske publikum.

Major Stig Facht, der nu er valgt til formand for SBF, er en meget kendt leder indenfor svensk idræt. Han er født den 11.7.1906, og han har i sin idrætskarriere indtaget mange fremskudte poster. Han har bl. a. været bestyrelsesmedlem af Svenska Handbollförbundet 1932—45, Svenska Fäktförbundet 1942—44, Svenska Badmintonförbundet 1943—45, Svenska Cykelförbundet 1946—54 og Riksidrottsförbundets Ungdomskommité 1941—43.

Stig Facht har dyrket fodbold, håndbold, bandy, skisport, orienteringssport, fægtning og selvfølgelig også badminton. Han er medlem af BK Fjäderbollen i Stockholm, i hvis ledelse han i mange år har siddet.

NÆSTE NUMMER

På grund af pladsmangel har vi set os nødsaget til at udskyde en del stof til næste nummer.

Fra I. B. F.'s møde i London

Sir George Thomas »Founder President« for I.B.F.

Med den allerstørste beklagelse modtog den ganske badmintonverden allerede sidste sæson varslet om, at præsidenten for The International Badminton Federation, Sir George Thomas, ikke ønskede sig genopstillet ved valgene i IBF i 1955. Sir George's beslutning var uigenkaldelig. Efter at have beklædt præsidentposten i IBF siden federationen blev dannet i 1934, ønskede han nu efter 21 års virke at træde tilbage.

Få danske badmintonspillere kan vel stille spørgsmålet: Hvem er Sir George Thomas? Og skulle det alligevel ske, er spørgsmålet let at besvare. Sir George Thomas er den største badmintonspiller, der nogensinde har udøvet denne sport. Er det for meget sagt? Lad os se, hvad han har opnået i sin badminton-karriere. Han vandt:

	gange
All England single mesterskab	4
All England double mesterskab	9
All England mixed mesterskab	8
Fransk single mesterskab	4
Fransk double mesterskab	4
Fransk mixed mesterskab	4
Irsk single mesterskab	6
Irsk double mesterskab	12
Irsk mixed mesterskab	7
Skotsk single mesterskab	11
Skotsk double mesterskab	9
Skotsk mixed mesterskab	11
Ialt nationale mesterskaber	89

Han vandt sit første nationale mesterskab i 1903 (mixed double i Irland), sit sidste i 1929 (double i Irland), sit første single mesterskab i 1907 (Skotland), sit sidste i 1926 (Skotland). Han har været landsholdsspiller for England 29 gange (fra 1903 til 1929).

Sir George Thomas var medstifter af The International Federation i 1934 og dennes formand fra 1934 indtil nu. Han var vice-præsident for The Badminton Association of England fra 1930—1950 og præsident for dette forbund fra 1950—1952.

Sir George har altid været en beejstret badmintonentusiast, og hans arbejde har betydet umådelig meget for badminton ikke blot i England, men over hele verden.

Det var Sir George Thomas, der i 1938 først fremførte tanken om en international konkurrence. Efter at reglerne for „Det internationale badminton mesterskab“ (den officielle benævnelse for Thomas Cup turneringen) var vedtaget i 1939, satte krigen en stopper for en realisering af denne plan. Så snart nationerne nogenlunde var kommet sig efter krigens strabadser, gik man i gang med at føre Sir George's tanker ud i virkeligheden. Den første Thomas Cup turnering afsluttedes i England i året 1949, den anden i Malaya i 1952, og den tredje er netop afsluttet, ligeledes i Malaya.

Sir George Thomas, der den 14. juni rundede de 74 år, er dog ikke ved sin tilbagetræden som præsident for IBF „tabt for badminton. Det vil blive hilst med glæde i alle lejre, at IBF's love har fået en tilføjelse, hvorefter ledelsen også omfatter „The Founder President“.

Lad os slutte denne lille omtale med at nævne, at Sir George Thomas ved sit sidste besøg i Danmark blev udnævnt til æresmedlem af Dansk Badminton Forbund.

J. Plunkett Dillon præsident for I.B.F.

På The International Badminton Federations møde i London i juli var et fremtrædende punkt på dagsordenen, valget af ny præsident for federationen i stedet for Sir George Thomas, der efter sit lange virke indenfor badmintonsporten nu ønskede at „afgive tøjlerne“ til en anden.

Valget faldt på J. Plunkett Dillon fra Dublin. Den nye præsident hører til en af pionererne indenfor vor sport. Han virkede i årene 1924—44 som sekretær for The Badminton Union of Ireland, hvorefter han blev valgt til vice-præsident for sin union. I 1924 blev han endvidere udpeget til at repræsentere sin union i The Council of the Badminton Association, der den gang virkede som „the international controlling body of the game“.

Da The International Badminton Federation blev dannet i 1934, blev J. Plunkett Dillon indvalgt i IBF og to år senere valgt til vice-præsident,

og nu har han, som allerede nævnt, overtaget det høje præsidentembede.

Harold Morland kasserer for I.B.F.

Foruden Sir George Thomas trak også kassereren, D. L. Mercer, sig tilbage fra ledelsen indenfor IBF, ligeledes efter 21 års tjeneste.

Som påskønnelse for det store og dygtige arbejde han har præsteret i denne lange periode, vedtoges det at udnævne ham til „Life-vicepresident“ i IBF.

Som ny kasserer for federationen valgtes Harold Morland fra Liverpool, en gammel kending indenfor dansk badminton.

Thomas Cup problemer

Under hver Thomas Cup turnering høstes der erfaringer, der på det ene eller andet område gør ændringer af de gældende bestemmelser ønskelige eller endog påkrævet. Dette er ikke mindst tilfældet med hensyn til de økonomiske forhold i forbindelse med sagen.

Ingen vurderer Thomas Cup turneringens sportslige betydning højere end vi gør det inden for dansk badminton, men samtidig lader det sig ikke skjule, at den hidtil har medført økonomiske byrder for DBF. Selv om vi har gode forhåbninger om at komme skadesløs gennem Østerlandsfærden, er det en kendsgerning, at i ingen af vore kampe i Europa-zonen (Wales, Irland, Sverige) har indtægterne ikke blot tilnærmelsesvis kunnet dække omkostningerne. Vore underskud navnlig i Wales og Irland var endog meget store.

Disse og flere andre forhold har medført henvendelser fra Danmark til IBF med henstilling om nøje undersøgelse, da vi anser dem for at være af afgørende betydning.

Man har indenfor IBF vist stor lydhørhed over for de rejste problemer og med det resultat, at et særligt udvalg, bestående af Brigadier R. Bruce Hay, England, David Bloomer, Skotland, H. A. E. Scheele, England, og N. P. Kristensen, Danmark, til undersøgelse heraf er blevet nedsat.